

Αλφρα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 6 ΜΑΪΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 7ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 150

ΔΕΣΜΙΟΙ ΕΝΟΣ ΠΑΛΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

35ωρο... ΚΑΤΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟ 40 ΩΡΕΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΗΝ ΤΟΥ 1995, πέρασε και μαζι της πέταξε, το φουσκωμένο μπαλόνι της "επαναστατικής", "δικεδικητικής" συγκέντρωσης της ΓΣΕΕ μπροστά τα πολυτελή της σαλόνια. Δεν πρέπει να είναι κάποιος ιδιαίτερα παρατηρητικός για να δει τον ελάχιστο κόσμο που παρευρέθηκε σε αυτήν τη συγκέντρωση, δεν πρέπει κάποιος να είναι ιδιαίτερα εύστοχος για να καταλάβει ότι το σύνολο σχεδόν της εργατικής τάξης αγνόησε το κάλεσμα της συγκέντρωσης από την ΓΣΕΕ, ότι περιφρόνησε τους εργατοπατερίσκους και μόνιμους βιαστές της εργατικής της δύναμης, ότι προτίμησε εν' τέλη να πάει να ξεκουραστεί (εσφαλμένα κατά την άποψή μας) και να ηρεμίσει στους παρακείμενους αγρούς και τις κοντινές παραλίες. Ο ρόλος της ΓΣΕΕ έχει προ πολλού πα-

ρέλθει. Το άστρο της έχει σβήσει πολλά χρόνια τώρα και αυτό είναι, πέρα από πραγματικό, και ευχάριστο. Είναι ευχάριστο γιατί αυτοί που ελέγχουν το συνδικαλιστικό κίνημα και είναι υπεύθυνοι για το σημερινό του χάλι δεν μπορούν πλέον να πείσουν κανένα. Και είναι ακό-

μα ευχάριστο γιατί το τέλος του "επίσημου" κρατικού συνδικαλισμού σηματοδοτεί την ανάγκη γέννησης ενός νέου σώματος. Ενός νέου ζωντανού οργανισμού αδιάλλακτου και επιθετικού στις διεκδικήσεις του και επαναστατικού στους στόχους. Ενός νέου οργανισμού που αγωνιζόμενος ενάντια στην άθλια και αποκρουστική πραγματικότητα του σήμερα, θα βάζει τις βάσεις μιας άλλ-

λης ζωής, ανθρώπινης και σαν τέτοιας πραγματικής.

Η συγκέντρωση έδειξε τον πανικό των εργατοπατέρων, έναν πανικό που δεν μπόρεσε να κρύψει η λογοδιάρροια των ομιλητών, πολύ περισσότερο οι κομπασμοί του αρχινονού Πρωτόπα- λίου λίγες μέρες πριν όταν μιλούσε για το "καταραμένο

τριήμερο" που θα έστελνε τον κόσμο στις εξοχές, και θα αποδυνάμωνε τη "δικεδικητική" "ορμή" του εργατικού κινήματος που επάξια κατά τη γνώμη του αυτός και οι όμοιοί του εκπροσωπούν και κατευθύνουν.

Η φετινή πρωτομαγιά έφερε την ΓΣΕΕ ιδρωμένο ακολουθητή των ομοίων αδελφών συνδικάτων της ευρώπης στο πυροτέχνημα του 35ωρου. Μιας διεκδίκησης προαποφασισμένης και προμοδουμένης από το ίδιο το κεφάλαιο και τους πολιτικούς του εκπροσώπους (κυβερνήσεις) που σκοπό έχει τη διάσωση της ύπαρξής τους και την αδιατάρακτη ηρεμία της βρικο- λακισμένης απομυζήσης της ζωογόνας μας δύναμης. Μία προμοδότηση που διαφάνηκε απροκάλυπτα από τις δηλώσεις του προέδρου της Βουλής, ακόμα και από αυτόν του Υπουργού Εργασίας, ταπεινό υπηρέτη των κάθε λογής μεγιστάνων του πλούτου.

Οι 35 ώρες εργασίας, μέλει να γίνουν πραγματικότητα όχι επειδή το προλεταριάτο αποφάσισε γι' αυτές, ούτε επειδή πολύ περισσότερο το κράτος ενδιαφέρεται να βρει δουλειά στις στρατιές των ανέργων ώστε να μπορούν να ζούν κι αυτές με μία υποτυπώδη αξιοπρέπεια.

Τα εκατομμύρια των εξαθλιωμένων ανέργων αποτελούν μόνιμη πηγή εκρήξεων και ανεξέλεγκτων καταστάσεων που κάθε άλλο παρά ευχάριστες είναι για τα κάθε λογής αφεντικά.

Αποτελούν μέσα στην απελπισία τους, τόπους κυοφορίας επαναστατικών θέσεων και πρακτικών που μπορούν πραγματικά εν μία νυκτί να τραβήξουν το έδαφος κάτω από τα πόδια του κάθε υποτιθέμενου άτρωτου αφεντικού.

Οι 35 ώρες εργασίας σαν διεκδικητικό πρόταγμα των εργαζόμενων δεν αποτελεί παρά την απόδειξη της συγκατάθεσής τους στην νόμιμη εκμετάλλευσή τους και στην σκέψη αυτή δεν έχει καμία σημασία αν θα περικοπούν οι μισθοί ή όχι. Δύο τεχνολογικές "επαναστάσεις" και μία της πληροφορικής έχουν γεμίσει τα θησαυροφυλάκια των αστών στο αδιαχώρητο κάνοντας τελειώς ασήμαντη την παραχώρηση λίγων ψίχουλων προς κατευνασμό των παθών των αδυνάτων. Οι μηχανές αντικαταστούν όλο

και περισσότερο τους ανθρώπους στην παραγωγή, καθιστώντας τους απλά προγραμματισμένα καταναλωτικά παιχνιδάκια στα χέρια των κυρίαρχων και αν μοιάζει τα αφεντικά και οι "αντιπρόσωποι" των εργαζομένων να διαφωνούν για την ένταση της παραγωγής και τους μισθούς αυτό γίνεται προς χάριν θεάματος. Για να πειστεί ο κόσμος - ο απλός λαός - ότι ο αγώνας για είναι σκληρός και ανεξέλεγκτος και ότι η όποια νίκη να είναι αρκετή για να ησυχάσει "ικανοποιημένος" για κάμποσα χρόνια. Για να μπορεί να πειστεί ότι οι "εκπρόσωποι" του τον σκέφτονται, αγωνιούν και χύνουν το αίμα τους γι' αυτόν και έτσι αποκοιμισμένοι να μη ζητούν τίποτα άλλο. Για να μπορεί αν ελπίζει τέλος η ΓΣΕΕ ότι μέσα από την καπήλευση της επιθυμίας του κόσμου για περισσότερο ελεύθερο χρόνο και λιγότερη δουλειά ότι θα μπορέσει να εγκλωβιστεί περισσότερο στο βούρκο του ψεύδους και της διαμεσολάβησης.

Η συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς τελείωσε αφήνοντας ένα τεράστιο κενό. Ένα κενό στα μάτια των λιγοστών εργατών που παρευρέθηκαν σε αυτή, καθώς η περιορισμένη προσέλευση του κόσμου δεν μπόρεσε να ζεστάνει, όχι τη συγκέντρωση, αλλά τις καρδιές αυτών που συνεχώς κοιτούσαν τους διπλανούς τους αναζητώντας κάποιο στήριγμα για να κρατηθούν.

Η συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς, άφησε ένα κενό που κάποιοι άλλοι καλούνται να γεμίσουν. Και αυτοί οι άλλοι, λίγο μέτρα πιο εκεί την ίδια μέρα, λίγα χιλιόμετρα μακρύτερα την επόμενη, έδιναν το δυναμικό τους παρόν στους νέους αγώνες στα νέα προτάγματα, στα νέα όνειρα που μέλει να γίνουν πραγματικότητα. Όλο και περισσότερος κόσμος αυθόρμητα θα μαζεύεται λίγο πιο μακριά από τις επίσημες συγκεντρώσεις - σαπουνόφουσκες των εντολόχων των αφεντικών, αλλά όλο και πιο κοντά στα ίδια τα αφεντικά. Αγριεμένοι, αυθόρμητοι, ανεξέλεγκτοι, επιθετικοί, ονειροπόλοι, οπλισμένοι με το θυμό που γεννά το δίκιο του αγώνα θα στοχεύουν κατευθείαν στην καρδιά του κτήνους. Στην καρδιά του κράτους και των αφεντικών. Και αυτή τη φορά δε θα αστοχήσουν. Δεν πρόκειται να αστοχήσουν.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑΤΑ

...Κι εμείς συνήθως είμαστε τα σφαχτάρια, εμείς την πληρώνουμε...

Χασάν Μεχμέτ Αγά, αρχι-ιμάμης της κοινότητας Ωραιού Ξάνθης

ΤΕΛΙΚΑ η επίσκεψη του τούρκου υπουργού ενημέρωσης Γιλντιρίμ Ακτουνά ήταν ένα ακόμη στιγμιότυπο στη διαρκή ελληνοτουρκική αντιπαράθεση. Πολύ περισσότερο που τα συμφέροντα των δύο κρατών φαίνεται να συμπίπτουν στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, για την επιλογή του χρόνου της όξυνσης των σχέσεων τους. Για την τουρκική πολιτική είναι εύκολο να καταλάβουμε το γιατί. Η αντιπαράθεση σε όλα τα μέτωπα αποτελεί μια διαρκή στρατηγική επιλογή της Τουρκίας τα τελευ-

ταία χρόνια, σαν υλική έκφραση της ανάγκης του τουρκικού κράτους να αναβαθμίσει την πολιτική και οικονομική του παρουσία και τον γεωπολιτικό του ρόλο σ' ολόκληρη την περιοχή. Δεν είναι τυχαίες εξάλλου αυτές τις μέρες οι δηλώσεις των τούρκων αξιωματούχων για επαναχάραξη των τουρκοϊρακινών συνόρων, έτσι ώστε να περιληφθούν ακόμη και τα πετρέλαια της Μουσσούλης στην τουρκική επικράτεια.

Μια παρόμοια σε υφή και έκταση γεωπολιτική αναβάθμιση και οικονομική διεξόδυση επιχειρεί και το ελληνικό κράτος. Η επέκταση του ελληνικού κεφαλαίου στα Βαλκάνια, η κατασκευή του αγωγού Βουλγαρίας-Ελλάδας για τα ρώσικα πετρέλαια, η Εγνατία Οδός, η συμμετοχή του ελληνικού κράτους στην Παραεξείνια

Συνέχεια στη σελίδα 5

Η αρχή ενός αυτόνομου εργατικού κινήματος;

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 2 ΜΑΪΟΥ, στα πλαίσια της προσπάθειας ανασυγκρότησης, ενός αυτόνομου εργατικού κινήματος, πραγματοποιήθηκε η συγκέντρωση και πορεία που είχε προαναγγελθεί στην πλατεία Περιστερίου, από σύντροφους του αυτόνομου και αντιεξουσιαστικού χώρου.

Παρά τις όποιες αμφισβητήσεις, δικαιολογημένες ή μη, για τις δυνατότητες ενός τέτοιου εγχειρήματος, δεν μπορούμε ν' αμφισβητήσουμε την αναγκαιότητα του, στις δεδομένες σημερινές κοινωνικές συνθήκες. Συνθήκες που διαμορφώνονται, από τη μετωπική επίθεση του κεφαλαίου κατά των εργαζομένων, με εμφανή στόχο την περιχαρακωση των δικαιωμάτων τους και την υποταγή τους, στους κάθε μορφής εκφραστές του.

Δυστυχώς, η κατ' άλλους ευτυχώς, ένα μέρος (σημαντικό) αυτών των εκφραστών, είναι και τα επίσημα συνδικάτα, που σήμερα μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα, ότι δεν εκφράζουν σε καμία περίπτωση τους εργαζόμενους, παρά μόνο τις επαγγελματικές συνδικαλιστικές ηγεσίες και τα ολιγάριθμα (σε σχέση με το εργατικό δυναμικό) μέλη των κομμάτων που αυτές εκφράζουν. Αυτό φάνηκε καθαρά στη συγκέντρωση της 1ης Μάη στο Πεδίο του Αρεως, όχι

μόνο από την αριθμητική αποτυχία της, αλλά κύρια από την έλλειψη διεκδικητικής και αγωνιστικής διάθεσης των συγκεντρωμένων, που έδειξαν να συμμετέχουν σε μία συγκέντρωση υποχρέωσης. Μία συγκέντρωση που της έλειπαν, ακόμη και οι ρεφορμιστές διεκδικήσεις άλλων χρόνων, πέρα από την επικέντρωση στην καθιέρωση του 35ωρου, που ούτως ή άλλως και αυτό είναι αναγκαιότητα του κεφαλαίου για τη συντήρηση και διαιώνισή του, παγκοσμίως.

Σε αντίθεση με όλα αυτά, οι σύντροφοι - οργανωτές της συγκέντρωσης της 2ας Μάη στο Περιστερι, μέσα από τα κείμενα που διαβάστηκαν και μέσα από τις προκηρύξεις που μοίρασαν σε μεγάλο αριθμό, κατά τη διάρκεια της πορείας στην εργατοπούλη του Περιστερίου, κατέθεσαν προτάσεις, ρεαλιστικές και πραγματοποιήσιμες, καθώς και αιτήματα, που σε άλλες εποχές θα φάνταζαν ρεφορμιστικά, αλλά στους χαλεπούς καιρούς που ζούμε, είναι τόσο ουτοπικά και επαναστατικά, όσο και η αταξική κοινωνία που οραματιζόμαστε.

Σήμερα, είναι επαναστατικό το αίτημα για δραστική μείωση των ωρών εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών, τη στιγμή που χιλιάδες εργαζόμενοι, δουλεύουν περισσότερο από

οκτώ ώρες, χωρίς να τολμούν να απαιτήσουν τις δεδουλευμένες υπερωρίες, φοβούμενοι το δράκο της ανεργίας.

Είναι επαναστατικό να απαιτείς κατώτερο μισθό 150.000, τη στιγμή που η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων, έχει συμβιβαστεί με τους μισθούς πείνας, της τάξης των 90 και 100 χιλιάδων.

Είναι επαναστατικό να απαιτείς

ίσση αμοιβή για γυναίκες και σπουδαστές, τη στιγμή που με αιχμή τους παραπάνω, οργιάζει η μαύρη εργασία και η στυγνή εκμετάλλευση των αφεντικών. Είναι επαναστατικό να απαιτείς ίσες αμοιβές και δικαιώματα στους ξένους εργάτες, τη στιγμή που κεφάλαιο και εξουσία προωθούν το ρατσισμό και την ξενοφοβία, ανάβοντας το πράσινο φως στους εργοδότες, στη νόμιμη, εγκληματική εκμετάλλευση των ξένων εργατών, αφαιρώντας από αυτούς, κάθε έννοια κατοχυρωμένου δικαιώματος.

Είναι επαναστατικό να απαιτείς και να παλεύεις για απόκρουση της εντατικοποίησης και απόρριψη της σύνδεσης μισθού παραγωγικότητας, γιατί είμαστε άνθρωποι και συνάδελφοι και όχι μηχανές και ανταγωνιστές, τη στιγμή που από τους πιο συντηρητικούς μέχρι τους πιο "προοδευτικούς" κρατούντες και συνδικαλιστές προωθούν τη ρομποτοποίηση των εργασιακών σχέσεων, τα πριμ παραγωγικότητας, την αποξένωση στους εργασιακούς χώρους και τη ρουφιανιά.

Όλα αυτά θα μπορούσαν από κάποιους (κακόβουλα ή απερίσκεπτα) να χαρακτηριστούν ρεφορμιστικά, αν οι σύντροφοι δεν είχαν διατυπώσει σαφέστατα, μέσα από το γραπτό λόγο και τη συνθηματολογία της πορείας των 300 που συμμετείχαν σε αυτή, πως δεν είναι παρά μόνον ένα ακόμη μέσον για την επίτευξη του στόχου, που δεν είναι άλλος από την εξάλειψη της μισθωτής σκλαβιάς και την κοινωνική ανατροπή.

Στη βάση αυτή, αξίζει το εγχείρημα της δημιουργίας αυτόνομου εργατικού κινήματος, όχι μόνο τη στήριξη όλων μας, αλλά και την ενεργή συμμετοχή μας σ' αυτό.

Κλείνοντας υιοθετούμε την τελευταία φράση (ουσίας) κειμένου των σύντροφων που δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο τεύχος του "Αλφα":

... Θέλουμε να κάνουμε την αρχή μιας συζήτησης και δράσης, για ένα αυτόνομο εργατικό κίνημα, που θα έχει σκοπό του, όχι τη διαπραγμάτευση καλύτερων συνθηκών σκλαβιάς, αλλά το ίδιο το μεγαλείο της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Α.Γ.Α.

Παρέμβαση αναρχικών για την πρωτομαγιά

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ στο Μουσείο πραγματοποιήσαν την Πρωτομαγιά αναρχικές ομάδες και σύντροφοι με σκοπό παρέμβα-

ση με έναν αντιεξουσιαστικό λόγο στη φιέστα που οργάνωσαν οι επαγγελματίες συνδικαλιστές. Στη συγκέντρωση μοιράστηκαν προκηρύξεις από τη Συσπείρωση Αναρχικών και την αναρχική εφημερίδα ΑΛΦΑ που κα-

τέδειξαν τον πραγματικό ρόλο των συνδικάτων και ανάγκη ενός αυτόνομου αντιεξουσιαστικού κινήματος.

θώς και προκηρύξεις αλληλεγγύης στον Κυριάκο Μαζοκόπο από την "Πρωτοβουλία Αναρχικών". Η παρουσία των αναρχικών ήταν έντονη ιδίως όταν η πορεία της ΓΣΕΕ πέρασε μπροστά από τη συγκέντρωση του Μουσείου. Οι περίπου 200 σύντροφοι άρχισαν να φωνάζουν συνθήματα όπως "ούτε φασισμός ούτε δημοκρατία, κάτω ο κρατισμός ζήτω η αναρχία", "Εργάτες κρεμάστε τ' αφεντικά σας", "Μίσος μίσος για τ' αφεντικά κάτω το κράτος και η μισθωτή σκλαβιά".

Παρόλα αυτά δεν μπορούμε να πούμε ότι η συγκέντρωση ήταν ικανοποιητική. Πολλοί ήταν οι σύντροφοι που δεν ήρθαν και για άλλη μια φορά έγινε σαφές ότι τέτοιες παρεμβάσεις απαιτούν και την ανάλογη προετοιμασία και οργάνωση.

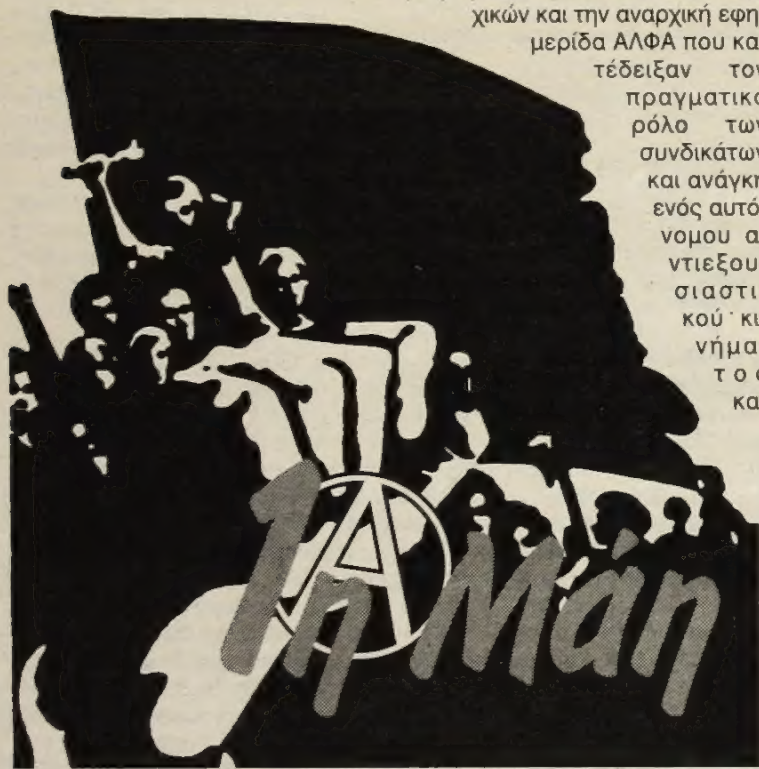
Πρέπει την επόμενη πρωτομαγιά μέσα από τη δουλειά που θ' ακολουθήσει τόσο μέσα σ' εργασιακούς χώρους όσο και στην υπόλοιπη κοινωνία οι όροι να είναι διαφορετικοί και η παρέμβαση των αναρχικών να έχει καταλυτικό χαρακτήρα.

Π.Δ.

Εκδηλώσεις...

★ Στα πλαίσια της προετοιμασίας και της ενημέρωσης για τη δίκη των καταλήψεων στέγης Βίλλα Αραλίας διοργανώνει, την Κυριακή 7 Μάη, στην πλατεία Βικτωρίας, ρεμπέτικη βραδιά.

★ Τη Δευτέρα 8 Μάη, με μια πρωτόγνωρη ταχύτητα ανάπτυξης, η ΕΦΕΕ οργανώνει αντιφασιστική πορεία για να διαμαρτυρηθεί για τον τραυματισμό του αναρχικού Γιάννη Σταθόπουλου. Υπενθυμίζουμε ότι ο Γιάννης χτυπήθηκε πριν από δύο βδομάδες. Δεν αναλαμβάνουμε πάντως ευθύνη για την πραγματοποίηση της πορείας. Κι αυτό γιατί η ΕΦΕΕ ανακοίνωσε πορεία στις 8 Μάη. Ξέχασε όμως να διευκρινίσει ποιας χρονιάς...

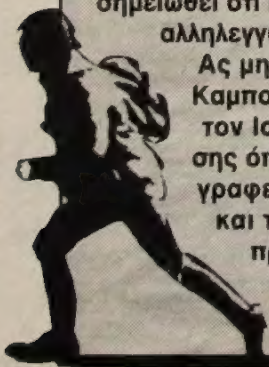

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Την Τετάρτη 12 Μαΐου δικάζεται ο προφυλακισμένος Νίκος Καρατζάς, ο οποίος συνελήφθη στη μαθητική πορεία της 11 Γενάρη.

Ακόμα στις 17 αυτού του μήνα, εκδικάζεται η έφεση του Κυριακού Μαζοκόπου. Ο Κ.Μαζοκόπος συνελήφθη στις 8/11/90, σε αποθήκη της οδού Μαυρικήου στα Εξάρχεια. Ήδη έχει καταδικαστεί σε 17 χρόνια φυλάκιση. Αξίζει να σημειωθεί ότι κυκλοφόρησε μια διεθνής αναρχική αφίσσα αλληλεγγύης στον Κ.Μαζοκόπο.

Ας μην ξεχνάμε ακόμα τον αναρχικό Οδυσσέα Καμπούρη, που συνελήφθη και προφυλακίστηκε τον Ιούνιο του '94 για την υπόθεση της αφαίρεσης όπλων από αστυνομικό έξω από τα κεντρικά γραφεία του ΚΚΕ στον Περισσό, καθώς επίσης και τον Γ.Κρητικόπουλο που συνελήφθη και προφυλακίστηκε στις 21/3 στη Θεσσαλονίκη κατά τη διάρκεια αντιεξουσιαστικής πορείας αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας.

Την περασμένη Τετάρτη, πραγματοποιήθηκε στο Πολυτεχνείο συζήτηση για την αντιεξουσιαστική-αναρχική δράση στα πανεπιστήμια και τις σχολές ως συνέχεια του διημέρου που οργάνωσαν πριν από δύο περίπου μήνες σύντροφοι/ισσες στην Πάντειο. Στη συζήτηση συμμετείχαν περίπου πενήντα σύντροφοι/ισσες, καταλήγοντας στην απόφαση να συμμετέχουν με οργανωμένο μπλοκ στη συγκέντρωση-πορεία που οργανώνεται (ερχόμενη) Δευτέρα στις 6.00 μμ. στα Προπύλαια η ΕΦΕΕ. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο πρόεδρος Μαρκάτος «φρόντισε» να κλείσει όλες τις αίθουσες των κτιρίων, μετά από αλληλέγγυα τηλεφωνήματα των μπάτσων περί «απειλής εισβολών», γεγονός όμως που δεν απέτρεψε την πραγματοποίηση της συνάντησης.

Το κράτος και ο φασισμός όντας δυο αδελφάκια από την ίδια μάνα εξουσία δεν μπορούν παρά να λειτουργούν αλληλοϋποστηρίζοντα και αλληλοσυμπληρούμενα. Το γεγονός αυτό από μόνο του αποτελεί τεράστιο κίνδυνο για την ελευθερία και αυτούς που την φλερτάρουν. Πέρα όμως από τη θεωρία η φασιστική βία έχει αποθρασυνθεί ανεπίτρεπτα. Οι βαναυσότητες σε βάρος των μεταναστών, οι δολοφονίες άλλοτε με σκοπό την "εκκαθάριση της Ελλάδας" και άλλοτε με σκοπό την εποπτεία της προσασίας, το μαχαίρωμα προ καιρού των συντρόφων μας Ψαθά - Σταθόπουλου και η προκλητική συνεργασία μπάτσων - φασιστών ενάντια σε κάθε έκφραση κοινωνικού αγώνα, δείχνει το μέτρο και τον βαθμό στον οποίο πρέπει να αντιδράσουμε.

Η άρχουσα τάξη μιλάει για συμμοριτοπόλεμο. Μια υγιής όμως λογική ξεσκεπάζει το ολοένα ακμάζον παρακράτος που προσπαθεί απεγνωσμένα να υποστηρίξει τα συμφέροντα της ελίτ του. Η οργή μας είναι μεγάλη. Η αντίδραση του κράτους και των Μ.Μ.Ε. δεδομένη. Ο όρος του φοιτητή που μας αποδόθηκε δεν θα σταθεί όρος που να μας αποκόβει από τους κοινωνικούς αγώνες για ελευθερία. Το ότι τα πανεπιστήμια μας, γίνανε έστω και για μια νύχτα εστίες αντίστασης όχι μόνο δε μας ξενίζει αλλά και μας χαροποιεί ιδιαίτερα.

Τη Δευτέρα 8 Μαΐου διοργανώνεται αντιφασιστική πορεία από την ΕΦΕΕ με αφορμή το μαχαίρωμα των συντρόφων μας από το φασίστα Μανώλογλου. Όσο οξύμωρο κι αν φαίνεται το σχήμα (αντιφασιστική κίνηση από την ΕΦΕΕ) αποτελεί μια πραγματικότητα. Οι φοιτητοπατέρες σε μια θεαματική επίδειξη ευαισθησίας εν' όψη πανσπουδαστικού θέλουντας, δε νοιώθουμε την ανάγκη να τους πλαισιώσουμε. Νοιώθουμε την ανάγκη να διαδηλώσουμε ενάντια σε όλους αυτούς που πνίγουν τις επιθυμίες μας. Γιατί η 14η Απρίλη δεν μας εξηλέωσε: απλά μας έδειξε ότι ο αντιφασιστικός αγώνας δεν μπορεί να είναι συνεχής. Το ότι είναι ηθικοί δεν σημαίνει ότι δεν είναι επικίνδυνοι.

Η ανάγκη για ελευθερία μας κάνει να είμαστε άτρωτοι. Οι μαχαιριές των φασιστών μας κάνουν να είμαστε αλληλέγγυοι μεταξύ μας. Η οργή μας κάνει να μην κουραζόμαστε να κατεβαίνουμε στους δρόμους.

ΠΟΡΕΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ 8 ΜΑΪΟΥ 6 Μ.Μ., ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

**ΚΙΝΗΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ -ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ
ΑΠΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΣ**

Φασισμός, αντιφασισμός και κοινωνικός πόλεμος

ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ένα καινούργιο μέτωπο έχει δημιουργηθεί τα τελευταία χρόνια: οι φασίστες. Η επανεμφάνιση αυτών των ζώμων μετά από μισό αιώνα, έκανε όλους τους "προοδευτικούς" και "δημοκράτες" να διατυμπανίζουν την ανάγκη υπεράσπισης των δημοκρατικών ελευθεριών, να ζητιανεύουν από το κράτος μέτρα ενάντια στους φασίστες κτλ. Κοντολογίς το ζήτημα παρουσιάστηκε ως κάτι που έχει να κάνει με δημοκρατικές ευαισθησίες, με την υπεράσπιση της ελευθερίας γενικώς και αποσιωπήθηκαν οι πραγματικές συνθήκες και αιτίες γέννησής του.

Ο φασισμός, προϊόν των αναγκών του κράτους και του κεφαλαίου.

στική βία εναντίον των μεταναστών επιτρέπει στο κράτος να εμφανιστεί τη στιγμή που θα θελήσει, με ένα δημοκρατικό προσώπιο: καταδικάζοντας τις φασιστικές προκλήσεις, θέτοντας κάποιες φασιστικές ομάδες εκτός νόμου και αναλαμβάνοντας να επιλύσει το "πρόβλημα" της αθρόας εισόδου προσφύγων, όχι με τα "ακράια" και "απαράδεκτα" μέσα των φασιστών, αλλά με δημοκρατικές μεθόδους: με νόμους περιορισμού της μετανάστευσης με απελάσεις κτλ. Έτσι το κράτος και διατηρεί το δημοκρατικό του περιτύλιγμα -αφού εναντιώνεται στους φασίστες - και χτυπάει τους μετανάστες και άρα το προλεταριάτο.

Η αναβίωση λοιπόν του φασισμού,

αυτά. Άρχισαν να μιλούν για συνειδητοποιημένους αναρχικούς, να καταγγέλλουν την αστυνομική βία, τη συμπόρευση μπάτσων και φασιστών στα γεγονότα. Στην ουσία αυτό που έκαναν ήταν να αφογκραστούν την αλλαγή που άρχισε να διαφαίνεται στη στάση της ίδιας της κοινωνίας.

Η σύγχρονη αστική κοινωνία βλέπει όλους τους μύθους και τις αξίες πάνω στα οποία βάσισε την ανάπτυξη της, να παρακμάζουν και να ξεπέφτουν. Οι πολιτικές και συνδικαλιστικές αυταπάτες κερδίζουν από παντού την περιφρόνηση. Το θέαμα της καταναλωτικής ευδαιμονίας κλονίζεται, καθώς όλο και περισσότερο διαπιστώνουν ότι θα είναι για πάντα αναγκασμένοι να το ακολουθούν από μεγαλύτερη ή μικρότερη απόσταση - πράγμα που άλλωστε είναι και η ουσία του θεάματος. Η πληθωρική χυδαιότητα που ξεπετάγεται μέσα από τα δελτία ειδήσεων, τα τηλεοπτικά "παιχνίδια" ή τις διαφημίσεις, προκαλεί όλο και πιο πολύ την αηδία, τελικά όμως κερδίζει από τους ανθρώπους τη νευρωτική συγκάτασής τους, που της επιτρέπει να κυριαρχεί. Η σημερινή κοινωνία, στην καλύτερη περίπτωση, μπορεί να εγγυηθεί μια φτωχή και μίζερη "συμμετοχή" στις "χαρές" που διαφημίζει, στη χειρότερη, τον κοινωνικό αποκλεισμό και την περιθωριοποίηση.

Με τις πολιτικές, συνδικαλιστικές, καταναλωτικές ψευδαισθήσεις σε κρίση, μεταλλάσσεται και η στάση της ίδιας της κοινωνίας απέναντι στην εξεγερτική βία, στον ανατρεπτικό λόγο γενικά. Για τους πιο πολλούς βέβαια, οι εικόνες από τις φωτιές και τα οδοφράγματα στους αθη-

ναϊκούς δρόμους παραμένουν απλώς εικόνες, όμως τα ανακλαστικά που προκαλούν τις κραυγές αγανάκτησης, έχουν μπει σε μια διαδικασία φθοράς, εξαιτίας της αδυναμίας αυτού του πολιτισμού να προσφέρει μια αξιόπιστη πρόταση "ζωής", να αποσπάσει την υποστήριξη - και όχι τη συγκάτασση - προς την πολύχρωμη αθλιότητα του. Όλο και λιγότερο οι άνθρωποι νιώθουν ότι υπάρχει κάτι για το οποίο να αξίζει να ζήσει κανείς και το οποίο θίγεται από αυτή τη βία.

Μπροστά λοιπόν στη διαφαινόμενη αποπεριθωριοποίηση των ανατρεπτικών πρακτικών, το θέαμα και οι έμμοιχοι υπάλληλοι του αποφασίζουν να αφομοιώσουν προκαταβολικά τους ενδεχόμενους κραδασμούς. Ειδικό κάθε είδους επιστρατεύονται, όχι για να συζητήσουν τόσο όσο παλιότερα "γιατί η αστυνομία δεν έδρασε πιο αποφασιστικά", όσο για να προσδιορίσουν τις ιδεολογικές, ψυχολογικές και κοινωνιολογικές παραμέτρους του "φαινομένου". Να δηλώσουν ότι η βία των οδοφραγμάτων είναι μια πλευρά της κρίσης που μαστίζει την κοινωνία μας και ότι όσο αυτή η κρίση θα διαιωνίζεται τόσο αυτές οι εκδηλώσεις θα συνεχίζονται και θα εντείνονται. Να πουν τελικά ότι κατανοούν την ύπαρξη αυτής της βίας.

Στόχος τους είναι, απονευρώνοντας την επαναστατική θεωρία πριν καλά καλά αναπτυχθεί, από τα βασικά συστατικά της δηλαδή την άρνηση του κράτους και της κοινωνικής οργάνωσης στο σύνολο της - να καρπωθούν το ιδεολογικό υπόλειμμα της, σχηματοποιώντας το σε μια αμφισβήτηση του συστήματος, που, απέχοντας πολύ από το να είναι άρ-

νηση, θα το ενισχύει. Το θεαματικό σύστημα ετοιμάζεται να δημιουργήσει μια νέα ψευδαίσθηση, δίπλα σε όλες τις άλλες που φθείρονται, μια ψευδαίσθηση κριτικής απέναντι στον ίδιο του τον εαυτό, που συγκεντρώνοντας και εναντιώνοντας τις παρορμήσεις κοινωνικής άρνησης θα ξαναδώσει ζωή στην κυριαρχία της ιδεολογίας και της πολιτικής. Ο αντιφασισμός αποτελεί τον ιδανικό καταλύτη για αυτή τη διαδικασία μιας και μπορεί, χρησιμοποιώντας μάλιστα τη συγκινησιακή του και ιστορική του φόρτιση, να τροφοδοτήσει πάλι όλες τις παραλήψεις για "δημοκρατία" και "ελευθερία" - με διαφορετικούς τρόπους εκφοράς ανάλογα με την επίφαση ριζοσπαστικότητας που θέλει κανείς να επιδείξει - να τροφοδοτήσει τις κριτικές που κατευθύνονται μερικά προς ορισμένη πλευρά της κοινωνικής οργάνωσης και όχι προς το σύνολο της.

Τελικά, όπως ο φασισμός ξαναζωτάνεψε για να καλύψει τις ανάγκες του κράτους και του κεφαλαίου, ο αντιφασισμός χρησιμεύει για την αφομοίωση του επαναστατικού λόγου και την υποκατάσταση της πραγματικής κοινωνικής σύγκρουσης με μια ψευδαίσθηση σύγκρουσης στο εσωτερικό του θεάματος. Και αφού κάθε μερική αμφισβήτηση συμμετέχει στην καταπιεστική λειτουργία του παλιού κόσμου, πρέπει να εντείνουμε τον πόλεμο ενάντια στα νεοραγικά στοιχεία αυτού του πολιτισμού, από εμπόρευμα, στη μισθωτή εργασία, στην κυριαρχία, στο κράτος. Αν η φλόγα της κοινωνικής απελευθέρωσης δυναμώσει θα κάψει και τους φασίστες.

Κ.Γ.

Η νεκρανάσταση του φασισμού υπήρξε για να καλύψει την ανάγκη του κράτους και του κεφαλαίου να παρεμποδίσει την όξυνση της ταξικής πάλης. Η επιβολή των σχεδίων της παγκόσμιας κυριαρχίας, είχε σα συνέπεια αφενός την ολοένα και μεγαλύτερη εξαθλίωση και περιθωριοποίηση στο εσωτερικό των ευρωπαϊκών χωρών και αφετέρου τη μαζική εισροή μεταναστών από τις χώρες του πρώην "υπαρκτού σοσιαλισμού" και του Τρίτου Κόσμου. Δημιουργήθηκαν έτσι οι συνθήκες για την επαναφορά του ταξικού πολέμου στο προσκήνιο της κοινωνικής εξέλιξης. Η κοινωνική ειρήνη και ένταξη είδαν τον κίνδυνο να πλησιάζει, και τότε το κράτος ανέλαβε να διασφαλίσει την κοινωνική σταθερότητα, δίνοντας πάλι ζωή στη φασιστική - ρατσιστική ιδεολογία.

Ο φασισμός και ο ρατσισμός εμφανίζονται έτσι σαν οι ιδεολογικοί παραμορφωτές της πραγματικότητας που εξουδετερώνουν την επαναστατική δυναμική του προλεταριάτου, σπέρνοντας τη διχόνοια στο εσωτερικό του, στρέφοντας τους ντόπιους εργάτες ενάντια στους ξένους και αφήνοντας τελικά το κράτος και το κεφάλαιο στο απυρόβλητο. Από την άλλη, η δράση των φασιστικών συμμοριών, οι ρατσιστικές επιθέσεις κτλ, εκφράζουν την επιθετικότητα της κοινωνικής οργάνωσης εναντίον εκείνου του κοινωνικού κομματιού - των μεταναστών -, που εξαιτίας της θέσης του, της αποκοπής του δηλαδή από κάθε δυνατότητα ανόδου στην κοινωνική ιεραρχία, είναι από τα πλέον εχθρικά προς αυτή. Και βέβαια, η φασιστική - ρατσι-

εκφράζει τη δημιουργία ενός νέου μετώπου από το κράτος και το κεφάλαιο μέσα στον κοινωνικοταξικό πόλεμο, που είναι ταυτόχρονα αγώνας ιδεολογικής διάβρωσης των συνειδήσεων και αποπροσανατολισμού της κοινωνικής βίας από τον πραγματικό της στόχο, την πηγή που την προκαλεί την εξουσία.

Έτσι λοιπόν στις 14/4 ότι έγινε, δεν έγινε στο όνομα της συντριβής του φασισμού. Έγινε στα πλαίσια του αγώνα ενάντια στον αστικό πολιτισμό και σε ό,τι αυτός παράγει. Είναι εξάλλου γνωστό ότι η πορεία να και κατευθυνόταν προς τα γραφεία της "Χρυσής Αυγής" με στόχο να τα χτυπήσει, δε δίστασε να συγκρουστεί με τους μπάτσους που την περικύκλωσαν, πράγμα που δε δυσαρέστησε κανέναν και που την αναδεικνύει το συνολικά αντιφασιστικό και αντιεξουσιαστικό χαρακτήρα της.

Η μεταστροφή του θεάματος ως προς την εξεγερτική βία

Αυτή η σύγκρουση σηματοδότησε τη μεταστροφή των media και του θεάματος γενικά ως προς τη χρήση της εξεγερτικής βίας. Τα ΜΜΕ καταλαβαίνοντας ότι το τροπάριο για "γνωστούς - αγνώστους", "κακοποιά στοιχεία" κτλ, είχε αρχίσει να κουράζει, αποφάσισαν να αλλάξουν τακτική - τουλάχιστον τα πιο έξυπνα από

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΤΩΡΑ!

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ την επίθεση γνωστού φασίστα σε δύο αναρχικούς σύντροφους έξω από την κατάληψη στέγης Αλκαμένους και Ταρσού στην Αθήνα και νιώθοντας την ανάγκη να δείξουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας σ' αυτούς, αλλά και ταυτόχρονα να δείξουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας σ' αυτούς, αλλά και ταυτόχρονα να δώσουμε μια δυναμική απάντηση στις φασιστικές προκλήσεις, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία της Καβάλας στις 21 Απριλίου. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης, στην οποία συμμετείχαν 20 περίπου άτομα, αναρτήθηκαν πανό

με αντιφασιστικά συνθήματα, μοιράστηκαν προκηρύξεις και γενικότερα υπήρξε έντονο ενδιαφέρον από την τοπική κοινωνία. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον όμως έδειξαν και τα τοπικά ΜΜΕ, τα οποία "κάλυψαν" τα γεγονότα, καθώς και η αστυνομία, η οποία κατέκλυσε το χώρο της πλατείας, αποδεικνύοντας με αυτό τον τρόπο τη βαρύτητα της υπόθεσης. Εκτιμούμε ότι η επίθεση του φασίστα στους σύντροφους μας

δεν ήταν καθόλου τυχαία, καθώς όμως τον τελευταίο καιρό βλέπουμε την άνθιση διαφόρων εθνικιστικών - φασιστικών απόψεων και πρακτικών (ΜΑΒΗ) οι οποίες προωθούνται και καλύπτονται από τους κυρίαρχους πολιτικούς μηχανισμούς και τα ΜΜΕ.

ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΕΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΤΩΡΑ

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΚΑΒΑΛΑΣ

Με αφορμή τον διαρκή πόλεμο του κράτους στην κοινωνία...

Όταν θα κυκλοφορεί η εφημερίδα, ο ολικός αρνητής στράτευσης Θανάσης Παπαζαφειρής θα έχει ήδη δικαστεί για την άρνησή του να παρουσιαστεί σε στρατιωτική άσκηση. Το κείμενο που ακολουθεί γράφτηκε από τον Θανάση εξαιτίας και με αφορμή αυτή την δική του.

Δεν χρειάζεται να γίνει ιδιαίτερη αναφορά στη σημασία που έχει ο στρατός για το Κράτος. Εξάλλου όπως είναι γνωστό ήδη από τον καιρό του Κλαούζεβιτς, ο πόλεμος δεν είναι παρά η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα. Κατά πρώτο λόγο, της εξωτερικής πολιτικής. Η στρατιωτικής ισχύς αποτελεί - μέχρι σήμερα τουλάχιστον - το πιο σύγχρονο μέσο άμυνας και επίθεσης του Κράτους στον πλανητικό χώρο. Είναι δηλαδή το μέσο με το οποίο το Κράτος διαμορφώνει την επικράτεια του χωρίζοντας το έδαφος.

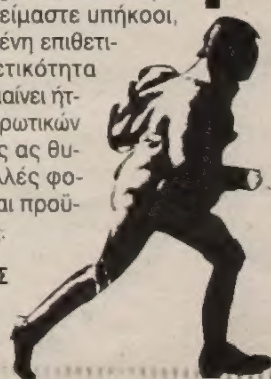
Κατά δεύτερο, αλλά κύριο λόγο, οι στρατός είναι το έσχατο, αλλά γι αυτό κι ίσως το σημαντικότερο μέσο διατήρησης του status quo. Τόσο ως διαμόρφωσης συνειδήσεων όσο και ως ωμή βία, στην περίπτωση της έκτακτης ανάγκης, ο στρατός φανερώνει την κρατική δύναμη, ενάντια στον εχθρό ή πιο συγκεκριμένα, σ' αυτό που είσθεται να καλείται εσωτερικός εχθρός. Ας μην ξεχνάμε άλλωστε, ότι ακόμα και στην περίπτωση που το κράτος αποφασίσει να επιτεθεί σε άλλο κράτος ή και να αμυνθεί από εξωτερική εχθρική επίθεση, χρειάζεται μια αρκετά ευρεία κοινωνική συναίνεση στο εσωτερικό της επικράτειας. Ο πόλεμος δεν είναι μόνο αναμέτρηση στρατών. Κυρίως είναι η αναμέτρηση κοινωνιών. Όμως στρατιωτικοποιημένων κοινωνιών, όπου ο βαθμός στρατιωτικοποίησης είναι ανάλογος με το χαρακτήρα του πολέμου. Γι αυτό το Κρά-

τος, διατηρεί μόνιμως την εμπόλεμη κατάσταση ή όπως το ονόμασε ο πρωθυπουργός, την κατάσταση μη-πολέμου. Γι αυτό, απ' την άλλη μεριά η αποδυνάμωση του στρατού, με κάθε μέσο, εντάσσεται στην προοπτική της απελευθέρωσης. Ο πόλεμος γίνεται πρώτα στο εσωτερικό της κοινωνίας. Σε τελική ανάλυση ανιστρέφοντας τον Κλαούζεβιτς θα λέγαμε ότι η πολιτική είναι η συνέχιση του πολέμου με άλλα μέσα. Το ποσοστό της άρνησης στράτευσης μιας κοινωνίας είναι αντιστρόφως ανάλογο με το ποσοστό της πιθανότητας διεξαγωγής ενός πολέμου απ' τη μεριά του Κράτους. Αντίστροφα, είναι απ' ευθείας ανάλογο με τη δυνατότητα χειραφέτησης αυτής της κοινωνίας.

Μια ειδική περίπτωση είναι αυτή για την οποία δικάζομαι (τώρα πια δικάστηκα) την Παρασκευή. Το Κράτος καθόλου δεν αρκείται στην εξάντληση, της στρατιωτικής θητείας ή

στην γενική επιστράτευση. Από καιρού εις καιρόν, προσπαθώντας να επιβεβαιώσει την ικανότητά του να κηρύξει το καθεστώς εκτάκτου ανάγκης, καταφεύγει στην επιστράτευση. Όπως επίσης, πιο αποκάλυπτα, επιστρατεύει απεργούς. Είναι προφανές γιατί, μια πρακτική που στοχεύει στην κοινωνική χειραφέτηση, πρέπει να προσπαθεί να μπλοκάρει τέτοιου είδους πρακτικές απ' την πλευρά του Κράτους. Και ειδικότερα τα τελευταία χρόνια, που το Κράτος του οποίου είμαστε υπήκοοι, εμφανίζει αυξημένη επιθετικότητα. Η επιθετικότητα του Κράτους σημαίνει ήττα των απελευθερωτικών κινήματος. Όμως ας θυμόμαστε ότι πολλές φορές μια ήττα είναι προϋπόθεση της νίκης.

ΘΑΝΑΣΗΣ
ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΗΣ

Αλφα
ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 7

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Κάλλιο Τέξας παρά Βοστώνη!

Σύμφωνα με την ολοένα και πιο εκλαϊκευμένη και υψηλότερης αναγνωσιμότητας φιλολογία των οικονομικών φυλλάδων (Επενδυτής, Επιχειρείν, οικονομικά ένθετα εφημερίδων), οι εξαγωγές των επιχειρηματιών της Ελλάδας προς τις βαλκανικές χώρες προσεγγίζουν το 1 δισ. δολάρια, σε σύγκριση με τα 20 εκ. δολ. στις αρχές του '90. Η Ελλάδα κατέχει μία από τις δύο πρώτες θέσεις σε άμεσες ξένες επενδύσεις στη Βουλγαρία (πάνω από 1000) και την Αλβανία, ενώ οι ελληνικές επιχειρήσεις επεκτείνονται άμεσα στη Ρουμανία και τη Μολδαβία. Συνολικά μιλάμε για περισσότερες από 2000 ελληνικές επιχειρήσεις που καλύπτουν ένα μεγάλο φάσμα παραγωγής αγαθών σε χώρες με σχετικά χαμηλό δείκτη ιδιωτικοποίησης, (η "ιδιωτική πρωτοβουλία" στη Ρουμανία παράγει το 31% Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος).

Το 1994 εγκρίθηκαν επενδύσεις προϋπολογισμού 87 δισ. δρχ. Το 1995 έχουν κατατεθεί αιτήσεις σχεδίων συνολικού προϋπολογισμού 526 δισ. Σύμφωνα με το μέσο ποσοστό επιχορηγήσεων το 1995 αναμένεται να εγκριθούν συνολικά ιδιωτικές επενδύσεις ύψους περίπου 450 δισ. δρχ. Με τη δημιουργία μικτών εμπορικών και παραγωγικών επιχειρήσεων σχεδιάζει άνοιγμα στις Βαλ-

κανικές Χώρες η Ε. Βιομηχανία Ζάχαρης, επίσης η Αθηναϊκή Ζυθοποιία και η Ελληνική Εταιρία Εμφιαλώσεως εξαγόρασαν το μεγαλύτερο βουλγαρικό ζυθοποιείο.

Ο πρόεδρος του Συνδέσμου Βιομηχανιών Βορείου Ελλάδος, Ν. Ευθυμιάδης, λέει, σε δυο φράσεις, περισσότερα: "Η χώρα μας έχει τη στιγμή αυτή την καλύτερη προοπτική που παρουσιάστηκε στη σύγχρονη Ελλάδα από την εποχή του Βενιζέλου. (...) Παρά τα γνωστά εσωτερικά μας προβλήματα, το ελληνικό ΑΕΠ είναι περίπου ίσο με το συνολικό ΑΕΠ της Βουλγαρίας, της Ρουμανίας, της Αλβανίας και όλης της π. Γιουγκοσλαβίας μαζί. Οι δυνατότητες είναι τεράστιες, αρκεί να ξεπεράσουμε εθνικά συμπλέγματα και έναν ανόητο πολλές φορές εθνοκεντρισμό. (...) Έχουμε στρατιωτική ισχύ με αμυντικές δαπάνες μεγαλύτερες από το συνολικό εθνικό εισόδημα των Σκοπίων και της Αλβανίας μαζί."

Όποιος, λοιπόν, πίστεψε ποτέ ότι οι επιχειρηματίες (ή οι στρατοκράτες) είναι αναχρονιστικοί ιδεαλιστές, βλέπει σήμερα ξεκάθαρα πώς συγκλίνουν η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας (στο ζήτημα των Σκοπίων - πώς επικράτησε η "μετριοπάθεια";, στη στάση της απέναντι στον πόλεμο στην π. Γιουγκοσλαβία, στις προ-

βαλλόμενες ή μη διπλωματικές σχέσεις με Αλβανία και Βουλγαρία) με την οικονομική πολιτική του κράτους και των πατρώνων του ιδιωτών επιχειρηματιών. Και πώς απορρέει από τέτοιες επιλογές ο νέος ρόλος της Θεσσαλονίκης: Σε τι εξυπηρετούν και γιατί προέκυψαν τα σχέδια για Διαβαλκανικό Παρευξέινιο Επιχειρηματικό Κέντρο, για Interim Committee τράπεζας Εμπορίου και Ανάπτυξης Ευξείνου Πόντου, τα συνεχή βαλκανικά επιχειρηματικά συνέδρια, οι επικλήσεις για συγκέντρωση "κριτικής μάζας επιστημόνων" ώστε να προβιβαστεί η πόλη σε "Βοστώνη των Βαλκανίων", η δημιουργία υποδομών διεθνούς επικοινωνιακού κόμβου στη Βαλκανική και τέλος, τα πολύ αναιμικά σίγουρα, αλλά με συγκεκριμένες κατευθύνσεις, έργα που θα σπριζούν την πολιτιστική πρωτεύουσα το '97. Η Θεσσαλονίκη είναι μία από τους "εκλεκτούς" της Νέας Τάξης Πραγμάτων: ένα από τα περιφερειακά κέντρα διεκπεραίωσης των φρέσκων ακόμη καπιταλιστικών δικτυώσεων.

Η ρητορική της αισιοδοξίας είναι ορμητικότερη από ποτέ, μια που ξέφυγε πια και η όρεξη για πολλές, πολλές αμφιβολίες με γεωπολιτική ορολογία: Η αστάθεια και η αθλιότητα των βαλκανικών και των εγγύτερων πρώην σοβιετικών κρατών είναι

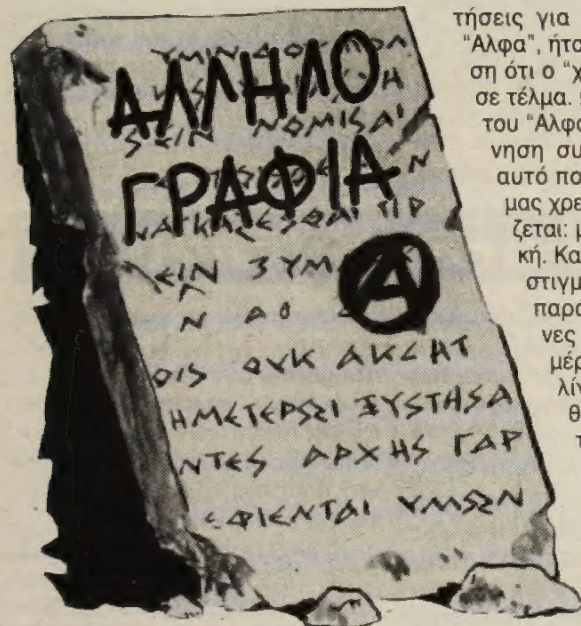

τελικά 100% χρυσορυχείο και 0% ρουλέτα. Και επιπλέον, εξασφαλίζουν και το ηθικό ξέπλυμα των επενδύσεων. Ο ευπρεπισμός του "αδικημένου Πόντου" ή των "θυμάτων της κληρονομιάς του κομμουνισμού" είναι και μια εθνική φιλανθρωπία. Βέβαια, στους νέους υπερειδικευμένους μανάτζερς (χωρίς δεκαμβριανά, λαμπράκηδες, πολυτεχνεία, ελληνοχριστιανική παιδεία ή φιλότιμο της γειτονιάς), δεν ακούγεται καν αστειό το σαβουάρ βιβρ του απόστολου της επέκτασης, ο "Δωδεκάλογος του ξένου επενδυτή": (...) 4. Προσπαθείστε να κατανοήσετε τις εξελίξεις στην πολιτική κατάσταση. (...) 6. Λάβετε υπόψη την έλλειψη εμπειρίας των τοπικών επαγγελματιών. (...) 7. Εξετάστε σοβαρά τις δυ-

νατότητες συνεργασίας με τοπικό εταίρο, αλλά διατηρήστε τον έλεγχο." Κι όταν μιλάμε για νέους επενδυτές, μπορεί η πολυμήχανη πόλη να γεννά απατεωνίσκους πρώην κνίτες που, ντυμένοι σαν ρωσοπόντιοι, μιλώντας ουκρανικό ιδίωμα και οδηγώντας σοβιετικό αυτοκίνητο κάνουν λαθραίες εισαγωγές ψιλικών για το εβδομαδιαίο παζάρι της Ροτόντας, ωστόσο η φυλετική αλλοίωση της Θεσσαλονίκης από τους ενθουσιώδεις κηφήνες της στελέχωσης εταιρειών είναι απερίγραπτη.

Με την σύμπτυξη από τη μια των τεχνοβουκολικών φαντασιώσεων για ανόθευτη μελλοντική ευημερία και από την άλλη του ενδόμυχου τρόμου για το "ανεξέλεγκτο της ιστορίας", η φιλελεύθερη και η συντηρητική τάση του ελληνικού αστισμού (που στις αρχές του '90 έμοιαζαν ακόμη να εκπέμπουν διαφορετικά μηνύματα, "κοσμοπολίτικα" ή "εθνικιστικά") στη στρατηγική τους συμπεριφορά επιτέλους ανοίχτη, στ'ανοιχτά του πελάγου της αγοράς. Οι ντόπιοι και ξένοι εργάτες που επενδύονται στις ελληνικές επιχειρήσεις μπορεί να μην παράγουν ακόμη αυτοκίνητα ή πυρηνικά, μα οι επενδυτές έχουν πια την αυτοπεποίθηση να αναμετρηθούν, χωρίς πολιτικές υπεκφυγές, ρωμαλέα και ελεύθερα για το δαστημικό τους κέρδος, προς το χειροπιαστό όνειρο της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης του 1999.

Α.Γ.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι πρόταση των συντρόφων/ισσών από τη Θεσσαλονίκη σχετικά με τα οικονομικά, και όχι μόνο, της έκδοσης της εφημερίδας. Θα θέλαμε να αποτελέσει σαν αφετηρία για παραπέρα συζήτηση σχετικά με το θέμα, που επείγει άμεσα.

Σύντροφοι, μαθαίνουμε ότι συζητάτε την αύξηση της τιμής του "Αλφα" στις 200 δραχμές κρατώντας συγχρόνως την εφημερίδα στις 8 σελίδες. Κατά τη γνώμη μας αυτή είναι μια κίνηση ηττοπαθής. Δείχνει αποδοχή του γεγονότος ότι η εφημερίδα δε θα πετύχει τις πωλήσεις που θα της επιτρέψουν να καλύπτει το κόστος έκδοσης και επομένως ότι θα αποτύχει στο άνοιγμα της προς την κοινωνία, στον απεγκλωβισμό από τα στενά όρια του "χώρου". Δείχνει επίσης αποδοχή του γεγονότος ότι η εφημερίδα αποτυγχάνει να κινήσει διαδικασίες στο εσωτερικό του "χώρου" του ίδιου, αφού θεωρείται δεδομένο ότι το οικονομικό έλλειμμα δε θα καλυφθεί από άτομα του "χώρου" που δεν ανήκουν στην εκδοτική ομάδα του "Αλφα", ότι ο "χώρος" δε θεωρεί τη στήριξη μιας εβδομαδιαίας εφημερίδας με κοινωνική απεύθυνση υπόθεση που αξίζει να παλευτεί.

Σύντροφοι, όταν ξεκινάει ο ανάλυση...

τήσεις για την έκδοση του "Αλφα", ήταν κοινή διαπίστωση ότι ο "χώρος" βρίσκεται σε τέλμα. Ωστόσο η έκδοση του "Αλφα" δεν ήταν μια κίνηση συντήρησης. Ήταν αυτό που κατά τη γνώμη μας χρειαζόταν και χρειαζόταν: μια κίνηση επιθετική. Και μία κίνηση, μέχρι στιγμής, επιτυχημένη, παρά τις συχνές έντονες διαφωνίες σε επιμέρους ζητήματα. Σε λίγο θα συμπληρωθούν 2 μήνες από την στιγμή που άρχισε η έκδοση της εφημερίδας. Πιστεύουμε ότι το "Αλφα" έχει καταφέρει να εκφράσει όχι μόνο το χώρο των αναρχικών αλλά και κόσμο που κινείται έξω, παράλληλα ή προς την κατεύθυνση του χώρου. Σίγουρα υπάρχουν διαφωνίες για πολλά ζητήματα. Μόνο που αυτοί που διαφωνούν πάνω στο ένα ή το άλλο ζήτημα δεν έχουν πια την πολυτέλεια της υπερπολιτικής κριτικής, της περιορισμένης σε συνθηματολογία ή κουτσομπολιά, αφού τώρα υπάρχει ελεύθερο στην διάθεση τους το μέσο για να εκφράσουν την όποια τεκμηριωμένη, καταγραμμένη πολιτική διαφωνία και άποψη. Τώρα υπάρχει το "Αλφα".

Δεν αμφιβάλουμε ότι στο διεθνές αντιεξουσιαστικό κίνημα υπάρχουν πολλά έντυπα με πολύ καλύτερη ανάπτυξη επιχειρημάτων, με καλύτερη αισθητική, με συνοχή. Δεν μπορούν όμως να συγκρίνονται έντυπα κλειστών πολιτικών ομάδων που εκδίδονται αραιά με μια ανοιχτή, πολυφωνική, εβδομαδιαία αναρχική εφημερίδα που επιδιώκει τη θεωρητική αντιπαράθεση και συγχρόνως θέλει να αντιληφθεί για τα τοπικά και διεθνή γεγονότα. Πιστεύουμε ότι το "Αλφα" βρίσκεται ανάμεσα στις καλύτερες εκδόσεις αυτού του είδους διεθνώς. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι μπορεί και δε χρειάζεται να βελτιωθεί. Αυτή ακριβώς η βελτίωση πρέπει να είναι στόχος της όποιας κριτικής, αφού φυσικά εξασφαλιστούν οι συνθήκες που θα επιτρέπουν την ανεμπόδιστη, όσον αφορά τα οικονομικά και την υλικότεχνική υποδομή, κυκλοφορία της εφημερίδας.

Δύο μήνες μετά την πρώτη επιθετική κίνηση, την έκδοση του "Αλφα" τώρα είναι ώρα για τη δεύτερη επιθετική κίνηση, τη συγκρότηση του ΔΙΚΤΥΟΥ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΟΥ "ΑΛΦΑ".

Η έκδοση του "Αλφα" ξεκίνησε με πρωτοβουλία ενός περιορισμένου αριθμού συντρόφων και συντροφισσών αλλά είναι προφανές ότι αφορά πολύ περισσότερους. Η πρόταση για τη συγκρότηση του Δικτύου Στήριξης δεν είναι μια απάντηση στο οικονομικό ζήτημα αλλά ένα κάλεσμα για δραστηριοποίηση όλων συντρόφων/ισσών θεωρούν σημαντική την ύπαρξη της εφημερίδας και θέλουν να συμβάλλουν στη στήριξη της, στο βαθμό και με τον τρόπο που ο κάθε σύντροφος/ισσα θεωρεί ότι μπορεί.

Ενα μέλος του Δικτύου Στήριξης θα μπορεί προαιρετικά και αφού δεσμευθεί σχετικά να κάνει κάτι ή και όλα από τα παρακάτω:

1. Να ελέγχει τη διανομή και κυκλοφορία της εφημερίδας στην γειτονιά, στο χωριό ή την πόλη του.
2. Να λειτουργεί σαν ανταποκριτής της εφημερίδας.
3. Να βρίσκεται σε ετοιμότητα για αντίδραση σε περίπτωση καταστολής ή οποιαδήποτε επίθεσης ενάντια στο "Αλφα".
4. Να συνεισφέρει άμεσα στην κάλυψη αιφνίδιας οικονομικής ανάγκης (φθορά μηχανημάτων, καταβολή εγγύησης ή χρηματικού προστίμου κλπ).
5. Να συμμετέχει στην προώθηση εσωτερικού προβληματισμού για τους σκοπούς και τα μέσα του κινήματος. Προτείνουμε την κυκλοφορία εσωτερικού δελτίου στις περιπτώσεις που κρίνεται ότι δεν είναι σκόπιμη (είτε λόγω της έκτασης, είτε λόγω του ύψους διατύπωσης, είτε λόγω του φόβου της δημοσίευσης) κάποιων προβληματισμών στο "Αλφα".
6. Μιας και θεωρούμε ότι το Δίκτυο θα είναι πρώτο βήμα πανελλαδικής διασύνδεσης των αναρχικών και συντονισμού της δράσης τους, είναι πιθανό να προκύψουν συμφωνίες για κοινή δράση σε πανελλαδικό επίπεδο πάνω σε ζητήματα όπως η εναντίωση στον εθνικισμό και το ρατσισμό, η αντίσταση στην δικτατορία των ΜΜΕ, η δράση ενάντια στην ιδεολογία της παραίτησης και της αυτοκαταστροφής, η συγκρότηση ενός αυτόνομου εργατικού κινήματος, η αλληλεγγύη σε αγωνιστές και κινήματα. Τα μέλη του Δικτύου θα μπορούν να συμμετέχουν σ' αυτές τις δραστηριότητες, προωθώ-

ντας τον αναρχικό λόγο στις γειτονιές, τα χωριά, τις πόλεις τους σ' όλη την Ελλάδα.

★ Σε περιοχές όπου θα υπάρξει αρκετός αριθμός μελών του Δικτύου θα μπορούν να σχηματίζονται Ομάδες Στήριξης.

★ Από το Δίκτυο Στήριξης θα προέρχονται τα καινούργια μέλη της εκδοτικής ομάδας του "Αλφα". Οι Ομάδες Στήριξης θα μπορούν να αναλαμβάνουν μέρος της εκδοτικής δραστηριότητας όπως π.χ. οι σύντροφοι της Θεσ/κης που αυτή την στιγμή ασχολούνται με την κάλυψη κάποιων διεθνών θεμάτων. Οι Ομάδες Στήριξης θα μπορούν να αναλαμβάνουν την προετοιμασία αφιερωμάτων για συγκεκριμένα ζητήματα ή και την έκδοση σχετικών φυλλαδίων. Μακροπρόθεσμα οι Ομάδες θα μπορούν να αναλαμβάνουν κυκλικά την έκδοση της εφημερίδας, σύμφωνα με το παράδειγμα του Courant Alternative. *** Πιστεύουμε ότι μέχρι το καλοκαίρι είναι εφικτή η έναρξη της συγκρότησης του Δικτύου που κατά τη γνώμη μας θα μπορέσει να συσπειρώσει πανελλαδικά γύρω στα 200 με 300 άτομα. Ενας πιθανός αριθμός για τη Θεσ/κη είναι 40 με 60 άτομα. Με μια εξάμηνη συνδρομή 5000 δρχ θα εξασφαλιστεί η διατήρηση της τιμής της εφημερίδας στις 150 δρχ και η αύξηση των σελίδων στις 12 όποτε θα υπάρχει αντίστοιχη ύλη. Αν το Δίκτυο λειτουργήσει σωστά, πιστεύουμε ότι θα υπάρξει και αύξηση των πωλήσεων του "Αλφα". Είναι εφικτός στόχος να ξεπεράσουμε μετά από μερικούς μήνες τα 2000 φύλλα.

Επομένως θα υπάρχει σχετική οικονομική ευχέρεια που θα επιτρέψει όχι βέβαια να λιγοστέψουν οι ευθύς των μελών της εκδοτικής ομάδας και του δικτύου στήριξης, αλλά να αναληφθούν πρωτοβουλίες για τη ποικιλότροπη ενίσχυση των συντρόφων των γειτονικών χωρών. Είναι για χιλιάδες λόγους απαραίτητη η ενίσχυση των συντρόφων στην Σερβία, την Κροατία, τη Βουλγαρία, την Τουρκία.

★ Δε χρειάζεται φυσικά να τονιστεί ότι δεν προτείνεται η δημιουργία μιας πολιτικής οργάνωσης. Τα χαρακτηριστικά του Δικτύου θα είναι αυτά που από την πρώτη στιγμή το "Αλφα" ξεκαθάρισε ότι θέλει να προωθήσει.

Συντρόφοι/ισσες, θα έχει γίνει μια σημαντική αρχή αν πιστεύουμε ότι μπορούμε να προχωρήσουμε σε μια εξίσου σημαντική συνέχεια. Έχουμε

έναν ολόκληρο κόσμο να κατακτήσουμε.

Αγαπητοί φίλοι

Πρέπει να σας συγχαρώ και εγώ με τη σειρά μου για αυτή την τόσο σωστή πρωτοβουλία που πήραν οι σύντροφοι για την έκδοση μιας εβδομαδιαίας εφημερίδας που έχει σκοπό να περάσει τον αναρχικό λόγο σε όλη την Ελλάδα.

Αυτό που πρέπει να καταλάβει ο κάθε αναγνώστης είναι ότι γίνεται καταρχήν μια προσπάθεια καθαρά χωρίς κανένα κερδοσκοπικό σκοπό. Για αυτό πρέπει όλοι μας να στηρίξουμε αυτήν την προσπάθεια.

Βλέποντας όλοι μας το σύγχρονο καταπιεστικό κατεστημένο που έχει οικοδομήσει το κράτος αισθανόμαστε λύπη και οργή συνάμα. Οι μέθοδοι καταστολής έχουν εισχωρήσει βαθιά σε κάθε εκδήλωση της ζωής. Η οικογένεια διαπαιδαγωγεί το νέο, στηριζόμενη σε έναν άθλιο κοινωνικό έλεγχο ως κριτήριο συμπεριφοράς. Οτιδήποτε και αν κάνουμε πρέπει να συμφωνεί και να ανταποκρίνεται σ' αυτό που θέλουν να βλέπουν οι άλλοι. Δεν υπάρχει ελευθερία σκέψης και πολύ περισσότερο έκφρασης και τα πάντα στρέφονται εναντίον μας. Στην πολιτεία η καταστολή είναι ακόμα πιο έντονη. Λογοκρισία των ΜΜΕ, ψευτιά και υποκρισία, τα πάντα πωλούνται και αγοράζονται πίσω από την πλάτη μας. Κα δυστυχώς με την άγνοιά μας, δίνουμε την τραγική συγκατάθεσή μας.

Θα ήθελα να αναφερθώ για λίγο στην Κουαμάτα. Είναι μια επαρχιακή πόλη που σφύζει από ζωή αλλά δυστυχώς μαστιγίζεται από φαινόμενα όπως φασισμός, ισχυρή αστυνομική, ναρκωτικά και αυστηρώς κοινωνικός έλεγχος. Πολλά νεαρά άτομα δηλώνουν υποστηρικτές της χρυσής αυγής, χωρίς όμως ανησυχητικές διαστάσεις κατά τη γνώμη μας, επειδή πρόκειται για κρούσματα ανωριμότητας, που εκδηλώνονται όχι για λόγους πίστης αλλά αφοσίωσης σε κάποια ιδανικά, αλλά ως μέσο απόσπασης της νεανικής αποδοχής.

Τέλος για να μη μακρυνώ πρέπει όλοι μας να πολεμάμε χωρίς ελεος τους εκμεταλλευτές της ζωής μας για να φτάσουμε σε αυτό που είναι σε όλους μας μέσο μας, την κοινωνική απελευθέρωση. Ν.Π. για λογαριασμό της παρέας αναρχικών Καραμάτας.

Για επικοινωνία Τ. Θ. 25, Τ.Κ. 24101 Κολαμάτα

Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από την πόλη...

ΕΙΝΑΙ ΠΛΕΟΝ ΦΑΝΕΡΟ ότι η κυριαρχία του κράτους και του κεφάλαιου περιλαμβάνει όλους τους τομείς των ανθρώπινων δραστηριοτήτων τόσο στον χρόνο που εκδηλώνονται όσο και στους χώρους που πραγματοποιούνται. Μία τέτοια αλλοτριωμένη οργάνωση της ζωής που διέπεται από την λογική της εμπορευματικής και εκμεταλλευτικής κοινωνίας, παράγει μαζί μ' όλες τις υπόλοιπες αθλιότητες του κοινωνικού συστήματος, μία χωροταξία της επιβίωσης.

Το συνεχές ρεύμα εσωτερικής μεταναστεύσης προς την Αθήνα και ορισμένες άλλες πόλεις λόγω της συσώρευσης σε αυτές του εμπορίου, των υπηρεσιών, της βιομηχανίας κλπ, είναι κάτι που συνδέεται άμεσα με το "μοντέλο" ανάπτυξης του κράτους και του κεφάλαιου στην Ελλάδα και έχει σαν συνέπεια μια Αθήνα παγκόσμια αντιπροσωπευτικό δείγμα Πολεοδομίας της Αθλιότητας, μία πόλη όπου η μόλυνση, η υποβάθμιση του περιβάλλοντος, το νέφος, τα σπύτια-κλουβιά, τα μέσα "συγκοινωνίας", οι

χώροι ανοίας και πλήξης δέχονταν σαν χώροι διασκέδασης, η αποξένωση, η παθητικότητα και η εργασιακή ισοπέδωση, να είναι κυρίαρχα σε απόλυτο βαθμό. Ο φυσικός κορεσμός της οικοδομής, σε συνδυασμό με την ακρίβεια των νέων κατοικιών και την οικονομική επίθεση λιτότητας που τα τελευταία χρόνια έχουν εξαπολύσει κράτος και αφεντικά, έχουν δημιουργήσει ένα διογκωμένο στεγαστικό πρόβλημα που η ταξική του φύση βιώνεται όλο και περισσότερο από περισσότερα κοινωνικά στρώματα και κατηγορίες.

Έτσι χιλιάδες εργαζόμενοι, συνταξιούχοι, φοιτητές, αλλοδαποί και άλλοι, νιώθουν καθημερινά το βάρος της οικονομικής και πολιτικής εκμετάλλευσης. Υπέρογκα νοίκια που αναζητούν την υπαρχή τους στο μεγαλύτερο μέρος του μισθού ή της σύνταξης των εργαζομένων και των συνταξιούχων. Άθλιες συνθήκες διαβίωσης και στρατωνισμός κατά τα ναζιστικά πρότυπα σε φοιτητικές εστίες και εργατικές κατοικίες. Ουσιαστική εξάρ-

τηση για νέους από την οικογένεια στο βαθμό που δεν έχουν την δυνατότητα να νοικιάσουν έστω και μία τρώγλη, και η γκετοποίηση στις πιο άθλιες και υποβαθμισμένες περιοχές αλλοδαπών και διάφορων φυλετικών μειονοτήτων (τούρκοι, τσιγγάνοι, πομάκοι κλπ), είναι τα άμεσα αποτελέσματα της κρατικής "πρόνοιας" για τους πολίτες δεύτερης κατηγορίας, ενώ παράλληλα οι πολυτελείς βίλες και τα εξοχικά σπύτια χτισμένα σε κατοικίσιμες, μη υποβαθμισμένες περιοχές, είναι η άλλη πλευρά του νομισματικού προορισμού μόνο για τους εκλεκτούς αυτής της κοινωνίας (μπουρζουάδες, γραφειοκράτες, πολιτικούς). Έχοντας καταλάβει ότι το στεγαστικό πριν από όλα είναι κοινωνικό πρόβλημα και επιζητώντας την προοπτική μιας ριζοσπαστικής λύσης, πιστεύουμε ότι η έμπρακτη άρνηση της υποταγής και η αντίσταση στην καταπίεση του κράτους και του κεφαλαίου αφορά την κοινωνία που την υφίσταται και κατά προέκταση και εμάς.

Η εμπειρία εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων που έχουν υποστεί ή υφίστανται τις συνέπειες αυτής της πραγματικότητας επιβεβαιώνει την άποψή μας ότι η εκμετάλλευση του δικαίωματος στην κατοικία δεν μπορεί να υπάρχει και να εντείνεται παρά μόνο αν προάγονται οι όροι (ιδεολογικοί, κοινωνικοί, πολιτικοί) της υποταγής στις εμπορευματικές σχέσεις. Η αντίληψη ότι η κατοικία είναι ένα από τα πολλά εμπορεύματα και για αυτό η τιμή του πρέπει να καθορίζεται από τους νόμους της προσφοράς και της ζήτησης - χρήση της όταν υπάρχουν προϋποθέσεις ενοικίασης ή να αφήνεται έρμαιο της ερήμωσης και της φθοράς όταν δεν βρεθεί η φόρμουλα της εμπορευματικής-εκμεταλλευτικής αξιοποίησής της - προωθείται συστηματικά από το κράτος και το κεφάλαιο για την ικανοποίηση των αναγκών του στον τομέα της οικονομικής εκμετάλλευσης.

Πέρα όμως από την οικονομική εκμετάλλευση υπάρχει και ο κοινωνικός εξαναγκασμός, η καταστολή. Η στέγη

σχετίζεται άμεσα με τον τρόπο ζωής των ανθρώπων, με τις μεταξύ τους κοινωνικές σχέσεις και των οποίων η αθλιότητα αντανακλάται άμεσα και αναπαράγεται μέσα στα τσιμεντένια κλουβιά της απομόνωσης που λέγονται διαμερίσματα. Μία απομόνωση που οδηγεί στην αναγωγή κοινωνικών προβλημάτων σε φυσικά και αναπόφευκτα, τα οποία μπορούν και πρέπει να αντιμετωπιστούν από τον καθένα χωριστά.

Άλλη λύση είναι να μεταβιβάσει την επίλυση τους σε κάποιους ειδήμονες που στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν είναι άλλοι από το κράτος, τα κόμματα, και τους φορείς-παραρτήματά τους. Αποτέλεσμα είναι η αδρανειότητα και παθητικότητα αυτών που υφίστανται το στεγαστικό πρόβλημα, εξυπηρετώντας το σκοπό και το στόχο της εξουσίας που είναι αρκετά σαφής: η επίλυση των προβλημάτων να είναι υπόθεση δική της και όχι αποτέλεσμα συλλογικών διαδικασιών από αυτούς που υφίστανται το πρόβλημα.

Οι καταλήψεις στέγης αποτελούν μια μορφή αντίστασης-άμεση- στον υποβιβασμό των ανθρώπων σε άβουλα αντικείμενα υπακοής. Αυτοί που τις πράττουν αρνούνται τον παραπάνω πειθηνό ρόλο οργανώνουν την ζωή τους πάνω σε διαφορετικές βάσεις. Αυτοοργανωμένοι, σε ένα διαρκή πειραματισμό πάνω στις σχέσεις των ανθρώπων, και την οργάνωσή τους με βάση τις αρχές της αλληλεγγύης και της διαφορετικότητας, προτείνουν έναν εναλλακτικό τρόπο ζωής που η ασφυκτική σημερινή πραγματικότητα τον κάνει περισσότερο αναγκαίο παρά ποτέ.

Βέβαια οι καταλήψεις στέγης ή οι καταλήψεις χώρων για συνάντηση και δημιουργία δεν αποτελούν την όλη μέση στην καπιταλιστική έρημο. Μία τέτοια αντιληψία δεν είναι παρά ένας πλάνος αντικατοπτρισμός. Οι καταλήψεις σε πολλά πράγματα μεταφέρουν τις καθημερινές τους αντιφάσεις και τα αδιέξόδα τους. Παρόλα αυτά εμπεριέχουν τη δημιουργική άρνηση του σημερινού αίσχους, βάζοντας δειλά τις επαναστατικές τους παρακαταθήκες και προτάσεις για ένα διαφορετικό τρόπο οργάνωσης και ζωής του μέλλοντος. Και σαν τέτοιες αξίζουν όχι μόνο την ενεργή συμπαράσταση του καθενός, αλλά και την ουσιαστική συμβολή στην επέκτασή τους σε όσο μεγαλύτερο βαθμό είναι αυτό δυνατό.

Σχετικά με τη δίκη των 26 καταληψιών στέγης

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 9 ΜΑΗ δικάζονται οι 26 καταληψίες στέγης, στα δικαστήρια της σχολής Ευελπίδων. Οι καταληψίες είχαν συλληφθεί στις 17.11.94 ύστερα από εισβολή ειδικών δυνάμεων στα 4 κατειλημμένα σπίτια της Αθήνας. Το πρόσχημα για την εισβολή ήταν μικροεπισόδια που έγιναν το βράδυ της 16.11.94, και "προληπτικά" οι κρατούντες συνέλαβαν 26 καταληψίες και άλλα 40 άτομα έξω από το Πολυτεχνείο. Οι 40 αφέθηκαν ελεύθεροι μετά από μερικές ώρες.

Και στα 4 σπίτια έγιναν φθορές, κλάπηκαν χρήματα και κατασχέθηκαν μπλακ εντ ντέκερ, τριβείο, κομπιούτερ, φωτογραφικές μηχανές, μαχαίρια κουζίνας και διακοπών, προσωπικές φωτογραφίες, αρχεία, ένα τσεκούρι, κασέτες, ... Οτιδήποτε υπήρχε μέσα στα σπίτια ήταν αναποδογυρισμένο ή σπασμένο.

Το απόγευμα της 17ης Νοέμβρη, γίνεται συνέλευση 800 ατόμων στο Πολυτεχνείο, όπου αποφασίζεται αυτοπεριφρουρούμενη κατάληψή του, με αίτημα να απελευθερωθούν όλοι οι συλληφθέντες. Τα 800 άτομα σε λίγο έγιναν 2000. Συγχρόνως άρχισε και η επετειακή πορεία του Πολυτεχνείου, από αυτήν έφυγαν γύρω στις 2000 αριστεριστές και πέρασαν μπροστά από τη γενική ασφάλεια. Αυτό που έκανε μεγάλη εντύπωση στους κρατούντες και στα ΜΜΕ ήταν που βρέθηκε τόσος κόσμος και πως είναι δυνατόν να μην καίγεται τίποτα. Οι παρουσιαστές της ΤV φρόντισαν. Δεν μπορούσαν να το πιστέψουν.

Γύρω στις 11 το βράδυ οι συλληφθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι. Βέβαια δε θα μπορούσαν να φύγουν έτσι μετά από ολόκληρη επιχείρηση. Τους φόρτωσαν περιέργες και εξυπνες κατηγορίες και καλέστηκαν να περάσουν από δίκη στις 17.1.95 (αναβλήθηκε για 9 Μάη).

Η έφεδος στα σπίτια και οι συλλήψεις έγιναν για την "πρόληψη" τέλεσης αδικημάτων. Πρόκειται για μια προσπάθεια να διευρυνθούν τα όρια δράσης των κρατικών κατασταλτικών μηχανισμών. Η προληπτική σύλληψη είναι μία τακτική που δε χρειάζεται στοιχεία, βασίζεται στο παρελθόν του ατόμου ή μόνο στην διαίσθηση ή και τις υποθέσεις του κάθε μπάτσου. Βρίσκεται ακόμα σε πειραματικό στάδιο όσον αφορά την αποτελεσματικότητά της στην κοινωνία. Η 17η Νοέμβρη θεωρήθηκε ευνοϊκή για να γίνει ένας ακόμη πειραματισμός. Και εδώ πρέπει να αναφερθούμε στον ρόλο των καναλιών, γιατί μέσα από τη μεγένθυση και παραποίηση μικρών ή ανύπαρκτων επεισοδίων (τις 16ης Νοέμβ.), βγαίνει η μαγική εικόνα: Κουκουλοφόροι ασύδοτοι, κάτω από την ανοχή της αστυνομίας καίνε την Αθήνα. Ο τηλεπαρουσιαστής ουρλιάζει προς τους κρατούντες: επεμβείτε, συλλαβετε, κρατίστε τους, αφού ξέρετε ποιοι είναι και που μένουν, γιατί δεν τους πιάνετε". Μέσα από αυτήν τη διάχυτη εικόνα διαμορφώνονται οι

πολιτικές και ψυχολογικές προϋποθέσεις για την αποδοχή και την επιδοκιμασία κάθε αυθαιρεσίας. Αρκεί να συλληφθούν επιτέλους κάποιοι. Στην προκειμένη οι καταληψίες, που στο πρόσωπό τους η εξουσία βλέπει τον κάθε "ταραξία".

Τελικά οι προληπτικές τους συλλήψεις δεν έφεραν το αποτέλεσμα που περίμεναν. Αντίθετα λειτουργήσαν προκλητικά και προτρεπτικά σε ενέργειες αντίστασης. Το κίνημα, ή ο χώρος, έδειξε πως όταν είναι ενωμένος και αποφασισμένος ξέρει πως να διεκδικεί και να νικάει.

Οι κατηγορίες που έχουν οι καταληψίες διαφέρουν από κατάληψη σε κατάληψη. Οι καταληψίες της Αλκαμέωνος κατηγορούνται μόνο για παρακώλυση δημόσιας υπηρεσίας. Της Κεραμεικού, για κλοπή ρεύματος και παράνομη οπλοκατοχή (διακοσμητικό σπαθί, μπαντάς κουζίνας). Της Καραγιάννη, για παράβαση νόμου περί ραδιοεπικοινωνιών (για δύο χαλασμένα cb), παρακώλυση δημ. υπηρεσίας και οπλοκατοχή (μαχαίρια κουζίνας). Στην Αχαρνών, για οπλοκατοχή (για το τσε-

κούρι, τα μαχαίρια της κουζίνας και των διακοπών), για ναρκωτικά (2,5 gr φούντας), για κατασκοπεία (βρέθηκε έγγραφο του Α2 του στρατού με ημερομηνία 1952 και αναφέρεται στην παρακολούθηση επαναστατικών κομμουνιστικών ομάδων) και φυσικά για παρακώλυση δημ. υπηρεσίας.

Έψαξαν και βρήκαν ότι θα μπορούσε να δικαιώσει και δικαιολογήσει τις προληπτικές συλλήψεις και τις εφόδους στα σπίτια. Σημασία είχε να βρεθεί κάτι "αξιόποιο" στα σπίτια ώστε να καταδειχθούν σαν παράνομοι χώροι και παράνομες πράξεις. Επιστρατεύθηκαν κατηγορίες γελοίες φαινομενικά αλλά ουσιώδεις και ποινικές. Για παράδειγμα η παράβαση του άρθρου 334, παράγραφος 3 του Ποιν. Κώδ. που ορίζει αδίκημα όταν "κάποιος εισέρχεται παράνομα σε κατάστημα ή χώρο δημόσιας, δημοτικής ή κοινοτικής υπηρεσίας ή Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου και παραμένει στους χώρους αυτούς παρά τη θέληση της υπηρεσίας που τους χρησιμοποιεί, προκαλώντας έτσι διακοπή ή διατάραξη της ομαλής

λειτουργίας της υπηρεσίας, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον 6 μηνών". Τα ακατοίκητα κτίρια (έτσι αναφέρονται στην δικογραφία) έγιναν νομαρχίες και δημαρχεία.

Για την κατηγορία της κατασκοπείας ορίζεται "όποιος με πρόθεση και παράνομα πετυχαίνει να έρθουν στην κατοχή του ή στη γνώση του αντικείμενα ή ειδήσεις για τις οποίες τα συμφέροντα της πολιτείας ή των συμμάχων της επιβάλλουν να τηρηθούν απόρρητα απέναντι σε ξένες κυβερνήσεις, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός χρόνου". Από τη μετεμφυλιακή ιστορία είναι γνωστά όσα αναφέρονται στο έγγραφο του 1952, και έχουν δημοσιευτεί πάμπολλες φορές από τότε.

Η ανάπτυξη κοινωνικών αντιστάσεων, με αυτοοργάνωση και αλληλεγγύη μεταξύ τους, όπως εκφράστηκαν στις 17 Νοέμβρη, πρέπει να είναι η απάντηση στα σχέδια της εξουσίας.

Αλληλεγγύη στους 26 καταληψίες στέγης. Όλοι στα δικαστήρια της Ευελπίδων, την Τρίτη 9 Μάη, 10πμ.

Σ.Μ.

Γ.Μ.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑΤΑ

συνεργασία, η επικείμενη ίδρυση των νατοϊκών στρατηγείων στη Λάρισα και τον Τύρναβο και της έδρας της ταχυκίνητης μεραρχίας του ΝΑΤΟ στη Θεσσαλονίκη, το ενιαίο αμυντικό δόγμα και οι υπέρογκοι πολεμικοί εξοπλισμοί συγκροτούν μερικά μόνο από τα σχέδια του ελληνικού κράτους. Σε όλα τα επίπεδα -πολιτικό, οικονομικό, στρατιωτικό, γεωπολιτικό, διεθνών σχέσεων- η σύγκρουση της Ελλάδας και της Τουρκίας δεν έχει προηγούμενο.

Πέρα από τις γενικότερες στατηγικές επιλογές, υπάρχουν και τακτικές ανάγκες για την αναμενόμενη δέυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Για την Τουρκία είναι ανάγκη στο εσωτερικό πεδίο και στις εξωτερικές σχέσεις να στρέψει αλλού την προσοχή από την καταπληκτική στρατιωτική βία της εποχής της εαρινής επίθεσης εναντίον της βάσης του ΡΚΚ στο Ιράκ. Για την Ελλάδα είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα της τωρινής επίθεσης φιλίας και της σταδιακής εξομάλυνσης των σχέσεων της με το FYROM και την Αλβανία. Η ελληνική πολιτική στοχεύει στην καταστροφή των αξόνων Αγκύρας-Σκοπίων και Αγκύρας-Τιράνων και την αντικατάστασή τους με ανάλογους άξονες με κέντρο την Αθήνα. Έτσι, η σύγκρουση με την Τουρκία γίνεται όρος για την επιτυχή έκβαση των ελληνοκινών πολιτικών ελιγμών.

Όσο για τη Θράκη, σίγουρα το μεγαλύτερο μέρος των κατοίκων της δεν το αφορά αυτή η διαμάχη. Γιατί έλληνες και τούρκοι ακόμα και σήμερα πυκνώνουν το εργατικό δυναμικό της Γερμανίας και μεταναστεύουν στα μεγάλα αστικά κέντρα της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Το Γκαζοχώρι είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα τουρκικής και πομάκικης γειτονιάς στην Αθήνα, γεμάτης από εξαθλιωσή και από την μοίρα του κυνηγημένου. Και όμως αντιπροσωπεύει την καλύτερη μοίρα που αναζητά απεγνωσμένα τόσο

το τουρκικό όσο και το ελληνικό στοιχείο.

Ολόκληρο εξάλλου το πολιτικό σκηνικό της Θράκης και το μειονοτικό ζήτημα κυριαρχείται από την διαρκή αντιπαράθεση της ΚΥΠ με την ΜΙΤ. Είναι οι δύο μυστικές υπηρεσίες - της Ελλάδας και της Τουρκίας - που καθοδηγούν σε μεγάλο βαθμό τη σύγκρουση του ελληνικού με τον τουρκικό πληθυσμό και καθορίζουν το μέλλον και την εξέλιξη της περιοχής. Φανατίζουν τον κόσμο, απομονώνουν τα πιο διαλεκτικά και μετριοπαθή στοιχεία με την κατηγορία της προδοσίας και οργανώνουν τα πιο ακραία σε κάθε είδους θρησκευτικούς και πολιτικούς συλλόγους. Είναι γνωστή όχι μόνο η δράση των Σαδίκ και Φαίκογλου, αλλά και των νομαρχών της περιοχής επί κυβέρνησης της ΝΔ για την συμμετοχή τους σε οργανώσεις "επολοχιστών", πρώην καταδρομικών" και λοιπών "απολοχισμάτων".

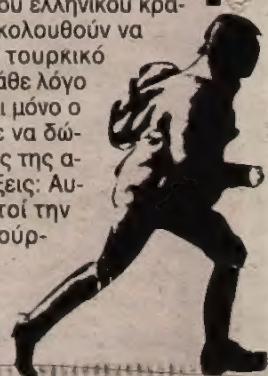
Η καταπίεση των δικαιωμάτων της μειονότητας από το ελληνικό κράτος είναι δεδομένη. Το γεγονός ότι η μειονότητα πρέπει να αυτοπροσδιορίζεται σαν "μουσουλμανική" και όχι σαν "τουρκική" είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Το πιο γελοίο είναι βέβαια ότι παλιότερα το ελληνικό κράτος της απαγόρευε τον προσδιορισμό της σαν "μουσουλμανική" μειονότητα και την υποχρέωνε να αποκαλείται "τουρκική". Παρόλο που βέβαια το υπουργείο εξωτερικών δεν χρησιμοποιεί τον όρο ορθόδοξη για να χαρακτηρίσει την ελληνική μειονότητα στην Ισλαμπούλ. Δεδομένη είναι η καταπίεση της θρησκευτικής ελευθερίας της μειονότητας. Το ελληνικό κράτος θέλοντας να ελέγξει την μειονότητα, επιμένει να διορίζει τον θρησκευτικό της αρχηγό τον Μουφτή, ενώ ο αντίστοιχος εκλεγμένος από τους κόλπους της μειονότητας βρίσκεται αυτή τη στιγμή στη φυλακή της Λάρισας, καταδικασμένος για "αντιποίηση αρχής".

Πίσω απ' όλα αυτά κρύβεται ένα καλά οργανω-

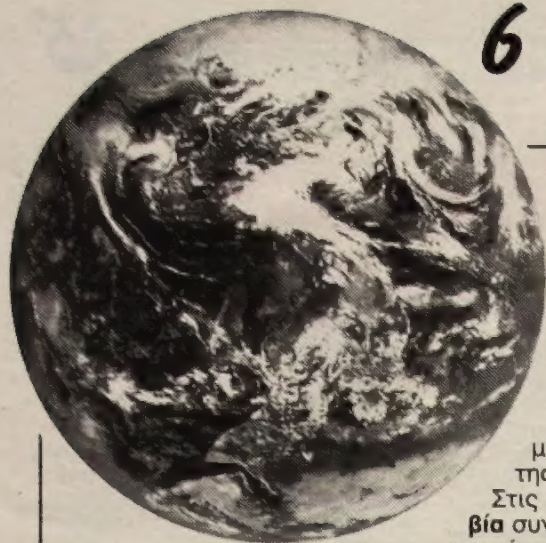
μένο σχέδιο του ελληνικού κράτους για ξεριζωμό της μειονότητας από τη Θράκη και τον εξαναγκασμό της σε εσωτερική και εξωτερική μετανάστευση. Απαλλωτρώσεις γης για δημόσια έργα που ποτέ δεν έγιναν, άρνηση έκδοσης αδειών της πολεοδομίας για χτισμό και απόκτηση κατοικιών, αποκλεισμός από τη δυνατότητα να πάρουν άδειες οδήγησης αυτοκινήτων και τρακτέρ ή ν' ανοίξουν εμπορικά καταστήματα, μη αναγνώριση των διπλωμάτων των τουρκικών πανεπιστημίων και ο συνακόλουθος εξοστρακισμός της μειονότητας από μια σειρά επαγγελματικές δραστηριότητες, στόχευαν στην οικονομική ασφυξία του τουρκικού πληθυσμού. Και πρέπει βέβαια να προσθέσουμε τον αποκλεισμό ολόκληρων πομάκικων περιοχών με το χαρακτηρισμό τους ως στρατιωτικές ζώνες, έξω από τις οποίες οι κάτοικοι τους επιτρέπεται να κινηθούν μόνο με εσωτερικό διαβατήριο και όχι για πάνω από 30 χιλιόμετρα. Η επικείμενη ίδρυση ποντιακής πόλης 10.000 στην περιοχή και η υπόγεια προπαγάνδα στους εργοδότες να προτιμούν το ελληνικό και το ποντιακό εργατικό δυναμικό, ήρθαν να ολοκληρώσουν μια πολιτική εθνικιστικής τύφλωσης και βλακείας.

Μόνο τελευταία η καταπίεση της μειονότητας άρχισε να αμβλύνεται κάτω από το βάρος διεθνών καταγγελιών κατά του ελληνικού κράτους. Στη Θράκη όμως, εξακολουθούν να είναι όλα μαύρα. Μόνο το τουρκικό προξενείο και η ΚΥΠ έχουν κάθε λόγο να τρίβουν τα χέρια τους. Και μόνο ο Χασάν Μεχμέτ Αγά μπόρεσε να δώσει ολόκληρο το νόημα αυτής της αντιπαράθεσης σε 9 μόνο λέξεις: Αυτοί είναι τα σφαχτάρια, αυτοί την πληρώνουν. Έλληνες και τούρκοι...

Μ.Κ.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ: ΚΑΖΑΝΙ ΠΟΥ ΒΡΑΖΕΙ

ταν η συγγενεία τους με την ινδιάννα ακτιβίστρια Rigoberta Menchu, γνωστή διεθνώς από το νόμπελ ειρήνης που με ξεσίπωση υποκρίσια της απονεμήθηκε το 1992. Στις αρχές Απριλίου, η Βολιβία συγκλονίστηκε από την απεργία των εκπαιδευτικών. Από τις πρώτες μέρες της απεργίας οι εκπαιδευτικοί γνώρισαν την κρατική βία. Στο Hito οι μπάσοι έκανα χρήση δακρυγόνων και πλαστικών σφαιρών για να διαλύσουν συγκέντρωση. Χιλιάδες εκπαιδευτικοί προσπάθησαν να φτάσουν στην πρωτεύουσα La Paz για να συμμετάσχουν σε προγραμματισμένη συγκέντρωση, ορισμένοι περπατώντας 250 χλμ. από το Oruro, εμποδίστηκαν από αστυνομικούς και στρατιώτες που τους φόρτωσαν σε κλούβες και λεωφορεία. Τελικά, η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε, αφού οι εκπαιδευτικοί επιτέθηκαν στους μπάτσους, τους πετροβόλησαν και έσπασαν τον κλοιό. Ο συνδικαλιστής εκπαιδευτικός José Luis Alvarez, που τώρα κρύβεται, δήλωσε "οι δάσκαλοι απαντάμε με βία στη βία". Τις ίδιες μέρες ξέσπασαν συμπλοκές στο San Francisco de Macoris του Αγίου Δομηνίκου μετά τη δολοφονία από πυροβολισμό ενός 13χρονου κοριτσιού κατά τη διάρκεια κινητοποίησης για την επέκταση ενός δημόσιου σχολείου. Στις συμπλοκές τραυματίστηκαν δεκάδες άτομα και συνελήφθησαν

πάνω από εκατό ενώ στην πρωτεύουσα της χώρας οι φτωχογειτονίες αποκλείστηκαν από μονάδες στρατού με βαρύ οπλισμό που σκοπό είχαν να αποτρέψουν την επανάληψη των επεισοδίων στις 22 Μάρτη '95. Τότε, μετά την ανακοίνωση της αύξησης κατά 50% της τιμής των εισιτηρίων των αστικών συγκοινωνιών, ξέσπασαν ταραχές κατά τη διάρκεια των οποίων σκοτώθηκαν δύο διαδηλωτές κι ένας μπάτσος, όλοι τους από σφαίρες, τραυματίστηκαν δεκά-

ρες μπάτσων ενός διαδηλωτή κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων εκπαιδευτικών. Τις δύο πρώτες εβδομάδες τον Απρίλιο η Βραζιλία συνταράχτηκε από κινητοποιήσεις ενάντια στη νεοφιλελεύθερη κυβερνητική πολιτική, κύρια στον πετρελαϊκό τομέα και τις τηλεπικοινωνίες. Έγιναν μαχητικές πορείες στη Brasília, το Rio de Janeiro, το Sao Paulo, το Porto Alegre, την Curitiba, το Belo Horizonte κ.α. Στις 7 Απριλίου ο πρόεδρος της Βραζιλίας Fernando Cardoso

σαν τραυματίστηκαν δώδεκα μπάτσοι. Μέσα στον Απρίλιο ανακοινώθηκαν από διάφορους επίσημους οργανισμούς στοιχεία για χώρες της λατινικής Αμερικής. Το ινστιτούτο Cuanto ανακοίνωσε ότι το 54% του πληθυσμού του Περού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας. Συγκεκριμένα, σε συνολικό πληθυσμό 22.639.443 κατοίκων, 11.500.000 άτομα ζούνε μέσα στην αθλιότητα, τα 4.700.000 σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας. Η Unicef ανακοίνωσε ότι στο Περού κάθε χρόνο πεθαίνουν 36.000 χιλιάδες παιδιά μικρότερα του ενός έτους, αριθμός που φέρνει το Περού στην τρίτη θέση παιδικής θνησιμότητας στην Αμερική. Προηγούνται η Αιτή και η Βολιβία. Οι θρησκευτικές αρχές της Κολομβίας ότι από το 1985 ως το 1994, η δράση των παραστρατιωτικών, των μηχανισμών καταστολής και των εμπόρων ναρκωτικών ανάγκασε 586.261 άτομα, κυρίως χωρικούς, να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους. Εκατοντάδες χωριά ερημώθηκαν και οι κάτοικοι τους αναζήτησαν καταφύγιο στα μεγάλα αστικά κέντρα. Ο Παναμάς μετά την αμερικανική εισβολή για τη σύλληψη του εμπόρου ναρκωτικών και πράκτορα της CIA Noriega, μετατράπηκε σε παγκόσμιο κέντρο εξπλύματος ναρκοδολαφιών. Ο αριθμός των τοξικοεξαρτημένων γνώρισε κατακόρυφη άνοδο, ενώ η ανεργία και η υποασφάλιση πλησιάζουν το 50% του πληθυσμού.

Διαδηλωτής στην Πόλη του Μεξικού καλύπτει με κουκούλες τα πρόσωπα στη διαδήλωση. Ανάμεσά τους ένα όπλο. Δεξιά: "E2LN".

δες και καταστράφηκαν πάνω από 200 οχήματα. Κι ενώ αυτά συνέβαιναν στον Άγιο Δομηνίκο, στο Καράκας της Βενεζουέλα χιλιάδες διαδηλωτές, οι περισσότεροι κουκουλοφόροι, συγκρούονταν με τους μπάτσους μετά τη δολοφονία από σφαί-

που περιόδευε στην πόλη Recife βρέθηκε αντιμέτωπος με διαδηλωτές που επιτέθηκαν στη προεδρική λιμουζίνα και στα υπόλοιπα επτά αυτοκίνητα της συνοδείας του με πέτρες, αυγά και ντομάτες. Κατά τη διάρκεια των επεισοδίων που ακολούθη-

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΑΛΓΕΡΙΑΣ

ΟΙ ΛΑΪΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ του '80 και του '88 φανέρωσαν δύο πλευρές της εξιμμένης κρίσης στην Αλγερία, που εδώ και τέσσερα χρόνια μετρά δεκάδες νεκρούς κάθε βδομάδα. Αρχικά το κίνημα το βερβερικών του Tizi Ouzou το 1980 αμφισβήτησε την "αραβομουσουλμανική φύση" της Αλγερίας, που είχε υποστηριχθεί και προωθηθεί από το κράτος μετά την ανεξαρτησία. Κατόπιν, το 1988, η αλγερινή νεολαία ξεσηκώθηκε ενάντια στις σκληρές οικονομικές συνθήκες που επέβαλαν στις φτωχές χώρες το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και η Παγκόσμια

Τράπεζα, με τη συγκατάθεση της αλγερικής αστικής τάξης.

Η Infitah, η απόπειρα εκδημοκρατισμού του '89, έδωσε στους φανατικούς εθνικιστές την ευκαιρία να γίνουν φορείς ενός μίσους που μπορούσε να εκφραστεί μέσω του τεχνάσματος του Ισλάμ. Από την άλλη, η κυβέρνηση, εγκαθιδρύοντας τον εμπνευσμένο από ισλαμικούς νόμους "οικογενειακό κώδικα" νομιμοποίησε τις βλάβεις τους προς την εξουσία. Με την αναστολή της εκλογικής διαδικασίας το '91, οι συγκρούσεις μεταξύ στρατιωτικών και ένοπλων ομάδων, όπως η GIA και η MIA κρατούν ομή-

ρους όλους εκείνους τους πληθυσμούς, που ζουν σε υλικές συνθήκες ολοένα και περισσότερο εξαθλιωμένες από την πίεση του εξωτερικού χρέους.

Πίσω από τα κροκοδείλια δάκρυα των πλουσίων

Με το τέλος του ψυχρού πολέμου και την κατάρρευση του λεγόμενου κομμουνιστικού μπλοκ, τα δυτικά κράτη άρχισαν να χρησιμοποιούν τον ισλαμισμό ως το νέο φόβητρο, με την ευχή ότι έτσι θα περάσουν απαρατήρητες οι συνέπειες του άγριου φιλελευθερισμού που αυτήν τη στιγμή ρυθμίζει την παγκόσμια οικονομία. Τα media έφτασαν μέχρι του σημείου να επιστημαίνουν τα αραβικά φουλάρια κάποιων μαθητών. Αν το ισλάμ είναι σημείο αναφοράς και καταφύγιο ανθρώπων που ζουν σε χώρες με μουσουλμανική παράδοση, το φαινόμενο αυτό έχει τις ρίζες του στην απόρριψη του δυτικού κοινωνικού μοντέλου, ένα μοντέλο που θυσιάζει αμείλικτα τις υλικές συνθήκες στις χώρες αυτές μπρος στην οικονομική εκμετάλλευσή τους. Για να συνεχιστεί η εκμετάλλευσή του πετρελαίου και του αερίου της Αλγερίας και να βγουν τα 9 δισεκατομμύρια του ετήσιου τόκου του εξωτερικού χρέους, οι διαχειριστές του ΔΝΤ και της G7, των επτά πλουσιότερων χωρών, έχουν ανάγκη τη συνεργασία κάποιων ομάδων, είτε των ισλαμιστών, είτε της εξουσίας, που θα προστατεύει τα συμφέροντά τους, θα ελέγχει τις εκρήξεις της λαϊκής οργής και θα εμποδίζει τα μεταναστευτικά ρεύματα. Και στο κάτω κάτω, τα αντιμαχόμενα στρατόπεδα στην Αλγερία υποστηρίζουν και τα δύο τον οικονομικό φιλελευθερισμό, την παύση της μετανάστευσης και τον έλεγχο του πληθυσμού. Οι συμφωνίες του Δεκεμβρίου του '94 στη Ρώμη μεταξύ

του FIS, του κόμματος των ισλαμιστών και των πιο μετριοπαθών κομμάτων δεν άλλαξαν τα πράγματα.

Παραγραφή του χρέους της Αλγερίας

Το γαλλικό κράτος είναι ένας από τους κύριους υπεύθυνους για τη σημερινή κατάσταση της μέχρι προ ολίγου αποικίας του, της Αλγερίας. Μέσα στα τελευταία πέντε χρόνια τόσο η δεξιά, όσο και η αριστερά της Γαλλίας έχουν κλείσει σταδιακά όλα τα σύνορα και ασκούν την πολιτική του εκβιασμού, επιστρατεύοντας ακόμη και το ρατσισμό προκειμένου να υπερασπιστούν τα συμφέροντα των προνομίων των τάξεων. Ταυτόχρονα, οι φτωχοί τόσο στο Βορρά, όσο και στο Νότο, υποφέρουν όλο και περισσότερο με τη διεθνοποίηση του κεφαλαίου. Σε διεθνές επίπεδο, οι τόκοι από τη χρέωση των φτωχών χωρών μέσα σε δεκαπέντε χρόνια έχουν ξεπεράσει το συνολικό ποσό των χρεών. Το έγκλημα αυτό πρέπει να σταματήσει μια για πάντα και να εισαχθεί ένα δίκαιο σύστημα ανταλλαγής, που θα ανατρέπει το ίδιο το ισχύον μοντέλο ανάπτυξης. Οι φτωχοί μπορούν να ξεγεληθούν (όπως απέδειξαν οι Ζαπατίστας στο Μεξικό), μα τα ισχυρά μέσα καταστολής που επιβάλλουν οι ανεπτυγμένες χώρες δεν θα καταστραφούν αν δεν αντιδράσουμε όλοι. Οι κοινωνικές επαναστάσεις είναι όσο ποτέ αναγκαίες, όπως είναι και η διεθνής αλληλεγγύη στους εξεγερμένους της Αλγερίας, του Λος Άντζελες και παντού.

Αντιεξιστική Κολλεκτίβα, Επιτροπή Αγώνα Ενάντια στην Καταστολή στο Μαρκό, Αναρχική Ομοσπονδία, Οργάνωση Ελευθεριακών Κομμουνιστών, Αλληλέγγυοι-ες Νάντης, Αυτόνομο Δίκτυο Βρετανίας, SCALP.

Ο ΑΠΡΟΚΑΛΥΠΤΟΣ ΦΟΒΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΒΡΕΣ ΤΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ!

"Να'τος! Τέταρτη σειρά, δεύτερος από αριστερά. Αυτός με το μουστάκι. Είναι φανερό. Αλλά μπορεί και όχι. Ο ατημέλητος τύπος που κοιτάς είναι πιθανότατα ένας οποιοσδήποτε γείτονας με την παλιά του φανέλα και την κλασική αξυρισιά του σαββατοκύριακου. Και ο πραγματικός μετανάστης θα μπορούσε άνετα να είναι ο κολληριστός τύπος σ'αριστερά του. Βλέπεις, οι μετανάστες είναι σαν εμένα κι εμένα. Με μία διαφορά. Όλα όσα είχαν κάποτε τα άφησαν πίσω τους. (...) Δεν έχουν τίποτα. (...) Δεν ζητάμε λεφτά (παρ'όλο που η κάθε δραχμή μας είναι απαραίτητη). Σου ζητάμε να έχεις ανοιχτό μυαλό. Και να τον καλωσορίζεις με το χαμόγελό σου. Μπορεί να μην σου φαίνεται πολύ. Μα για έναν μετανάστη μπορεί να είναι το παν...."

Κάπως έτσι είναι η διαφήμιση της UNHCR (της Υπατης Αρμοστείας Μεταναστών των Ηνωμένων Εθνών) που καταχωρήθηκε στις σελίδες διεθνών περιοδικών τις τελευταίες εβδομάδες. Κάνει έκκληση στους φιλόφρονες και φιλελεύθερους αναγνώστες της Ευρώπης και των ΗΠΑ να έχουν "ανοιχτό μυαλό". Μέχρι πού ανοίγει σήμερα ένα μυαλό για να δικαιολογήσει τον "ανθρωπισμό" που με το ίδιο αεροπλάνο θα ρίξει σφραγισμένο εξοπλισμό και κουτιά με ασπιρίνες; Που με το ίδιο διάταγμα θα κλείσει τα σύνορα στους λαθραίους υπεράριθμους και θα ιδρύσει προσωρινά κέντρα κοινωνικής προσαρμογής μεταναστών; Μέχρι

να μάθει αυτό το μυαλό να στηρίζει, όπως με χαρά κάνει, τους νόμους περί μετανάστευσης, τις απαγορεύσεις πολιτικού ασύλου, τις απαλλοτριώσεις, τις αφαιρέσεις αδειών παραμονής και τις τιμωρίες των παρανόμων μεταναστών, καθώς και τις επιθέσεις δολοφόνων-κρατών και δολοφόνων-μεμονωμένων φασιστών, και ταυτόχρονα να ανέχεται, με την ανοχή της ανωτερότητας, το αναγκαίο κακό: τον έτοιμο για δουλειά και "κολληριστό τύπο" που ενώ "είναι" σαν εμένα κι εμένα, "δεν είναι τίποτα". Που σημαίνει πως ο μετανάστης είναι κι αυτός ένα playmobil, ένα ανόργανο, ασεξουαλικό, χαμογελαστό ανθρωποειδές, με χέρια που ξέρουν να πιάνουν μόνο εργαλεία, όπως είμαστε όλοι (σύμφωνα με τη βιοκυβερνητική εταιρεία Lego), και μάλιστα ένα playmobil που εκπέμπει την ένδειξη καθαρός, την ένδειξη ευδιάθετος και την ένδειξη διαθέσιμος, μα δεν έχει. Δεν έχει οικογένεια, σπύτι, περιουσία και δεν πρέπει να έχει καμία αξιοπρέπεια, επιμένουν τα Ηνωμένα Έθνη. Ο σύγχρονος κοσμοπολίτης, ίσως και ενθουσιασμένος με την "πολυπολιτισμικότητα", ευρωαμερικάνος με το ανοιχτό μυαλό, δεν πρέπει να πάψει να εξευτελίζει το μετανάστη και τη μετανάστρια με το χαμόγελο της ανακούφισης και του οίκτου. Το χαμόγελο που απευθύνει κανείς σ'ένα κατοικίδιο, ξέροντας καλά πως θα μπορούσε να γίνει επικίνδυνο μόνο σε αγέλες εξαγριωμένες. Μα που τώρα πρέπει να μάθει να ζητάει, όχι όσα δεν έχει, μα τη συμπόνοια, δηλαδή την αυτολύπηση.

Η εξέγερση στη Θεσσαλονίκη το Μάη του 1936

Το κείμενο αυτό αποτελεί τμήμα του ανέκδοτου ημερολόγιου του αναρχικού αγωνιστή Γιάννη Ταμτάκου και αναφέρεται στην εξέγερση του Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη. Κρατήσαμε την σύνταξη και τον γλαφυρό χαρακτήρα του κειμένου. Αξίζει να σημειωθεί τέλος ότι το αφιέρωμα που έκανε την προηγούμενη Κυριακή ο «Ιός» στην κυριακάτικη «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ», αν και είχε καταπληκτικό φωτογραφικό υλικό, περιείχε πολλές ανακρίβειες, όπως φαίνεται και από το κείμενο που ακολουθεί.

ΤΑ ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ του Μάη 1936 στην Θεσσαλονίκη ξέσπασαν αφθόρμητα, με αφορμή την απεργία του καπνεργασίας «Κομέρσις». Οι εργάτες είχαν υποβάλει τα αιτήματά τους στον εργοδότη και όταν αυτός τα απέρριψε, κατέλαβαν το εργοστάσιο, κλείστηκαν μέσα σ' αυτό και με πανό και μαύρες σημαίες στα παράθυρα ζητούσαν συμπάρασταση των άλλων εργοστασίων. Σε λίγες μέρες κηρύσσεται παν-καπνεργατική απεργία κι από τις δύο συνομοσπονδίες και σωματεία, των συντηρητικών από τη μια και της Ενωτικής -που επιρρέαζε το ΚΚΕ- από την άλλη.

Ήταν ακόμα η εποχή που η πολιτική του σταλινισμού ήταν υπέρ της γενίκευσης των απεργιών. Όταν η απεργία άρχισε να επεκτείνεται μέσα στους άλλους κλάδους, παίρνοντας γενικότερο χαρακτήρα, οι σταλινικοί που είχαν την πλειοψηφία, δίνουν εντολή να μετατραπούν οι διοικήσεις των σωματείων σε απεργιακές επιτροπές, οι δε γραμματείς τους να αποτελέσουν την Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή. Και αυτό δίχως να προηγηθούν συνελεύσεις των σωματείων για να εκλέξουν οι ίδιοι οι εργάτες απεργιακές επιτροπές. Δεν έγινε καμιά γενική συγκέντρωση, αλλά σε

διάφορες συγκεντρώσεις σε σημεία της πόλης, ομιλητές από πρόχειρα βήματα μιλούσαν στο λαό. Σε μια τέτοια συγκέντρωση κοντά στην διασταύρωση Εγνατίας και Βενιζέλου, οι χωροφύλακες του Ε' Αστυνομικού Τμήματος -που βρισκόταν στην Εγνατία απέναντι από τα λουτρά "Παράδεισος" στην πλατεία Αριστοτέλους- πυροβόλησαν χωρίς λόγο πάνω στους συγκεντρωμένους εργάτες και σκότωσαν 7-8. Κατόπιν πυροβολούν και σε άλλα σημεία, προσπαθώντας να διαλύσουν τους συγκεντρωμένους, σκοτώνοντας και άλλους, ανάμεσα σ' αυτούς και γυναίκες. Οι σκοτωμένοι ήταν τελικά πάνω από 12 και οι τραυματίες πάνω από 300.

Αυτή η σφαγή προκαλεί την αγανάκτηση και εξέγερση των εργατών. Το τι έγινε είναι περιγράφτο. Να κτυπούν οι καμπάνες πολλών εκκλησιών του Αγ. Δημητρίου καλώντας τον κόσμο σε εξέγερση, να γεμίζουν οι δρόμοι από αγανακτισμένες μάζες από τις διάφορες συνοικίες, άνδρες και γυναικόπαιδα με άγριες διαθέσεις να λυντζάρουν χωροφύλακες με πέτρες, να φωνάζουν "κάτω οι δολοφόνοι!", άλλοι πάλι να θέλουν να βάλουν φωτιά στα τμήματα στα οποία οι δολοφόνοι αναγκάστη-

καν να κλειστούν μέσα και κάτω από το κτίριο του Διοικητηρίου στο υπόγειο, άλλοι εργάτες ζητούσαν όπλα κι αυτοί να καταγγέλλονται σαν προβοκάτορες από τους σταλινικούς. Οι σταλινικοί που ήταν πριν υπέρ της γενίκευσης των απεργιών τώρα προσπαθούν να συγκρατήσουν της εξεργεμένες μάζες για να μην κάμουν έκτροπα (εδώ πρέπει να σημειώσω όταν ο γραφών μιλούσε στην οδό Εγνατίας και Βενιζέλου γωνία, ανεβασμένος σ' ένα περίπτερο σε ογκώδη συγκέντρωση, ο σταλινικός κούτβης Σολομών Κοέν, στέλεχος του ΚΚΕ, διέδιδε στους συγκεντρωμένους πως εγώ που μιλάω πάνω στο περίπτερο, ήμουν χαφιές. Τότες μια ομάδα από νέους τσαγκαράδες που με γνώριζαν καλά του είπαν να ντρέπεται λιγάκι για την συκοφαντηση που έκαμε γιατί αν τον έπιαναν, του είπαν, οι εργάτες που δεν τον ξέρουν στην αγανάκτηση τους θα τον ξέσχιζαν -ας σημειωθεί πως η ομάδα αυτή των νέων ήταν της σταλινικής της κομματικής νεολαίας, κι ακόμη του είπαν πως εγώ δεν είμαι δικός τους αλλά ένας τίμιος εργάτης. Τα παιδιά ήλθαν και μου το είπαν για να προσέχω- αυτός έφυγε, όπως όμως αποκαλύφθηκε αργότερα με την δικτατορία του Μεταξά, είχε παραδώσει στην ασφάλεια τους περισσότερους σταλινικούς Ισραηλίτες και έλληνες στην Θεσσαλονίκη, όπως φαίνεται από χρόνια δούλευε για λογαριασμό της ασφάλειας μέσα στο ΚΚΕ, γιατί κάποτε όταν ακόμη ήταν ο Στίνας στο ΚΚΕ και υπεύθυνος της περιφεριακής Μακεδονίας Θράκης αυτός ο κούτβης Σολομών Κοέν του είχε προτείνει του Στί-

να να κάμει μια φράξια μέσα στην ασφάλεια που γνώριζε όπως έλεγε ορισμένους "καλούς" για λογαριασμό του Κόμματος, για να μάθαιναν τις κινήσεις της ασφάλειας, αλλά όπως απεδείχθη η ασφάλεια είχε γερή φράξια μέσα στο ΚΚΕ με αυτόν τον Σολομών Κοέν, τον Λιθοζόπουλο, τον Μελίκογλου κλπ).

Αλλά οι μάζες είναι τώρα κυρίαρχες στους δρόμους και τότες δίνεται η εντολή να επέλθει ο στρατός. Ο στρατός όμως από την πρώτη στιγμή δείχνει φυλικές διαθέσεις και συμπάθεια στους εργάτες, οι οποίοι χειροκροτούν τους στρατιώτες και τους αγκαλιάζουν. Ο στρατός είναι στην ουσία με το μέρος των εργαζομένων -συναδελφώνονται σχεδόν με το πλήθος και αυτό το βλέπουν οι ανωτέροι τους. Τότες κάνουν την εμφάνισή τους σε μια συνεδρίαση της Κεντρικής Απεργιακής Επιτροπής (ΚΑΕ) οι βενιζελικοί βουλευτές Θεσσαλονίκης, Ζάνας και Μαυροκορδάτος, δέχθηκαν για μεσολάβηση. Στην αρχή ζήτησαν να λυθεί η απεργία στα νοσηλευτικά ιδρύματα (βλέπετε τους πήρε ο πόνος τους ανθρώπους του ιδιώνυμου, τα κοπέλια του Βενιζέλου), να παρασχεθεί σ' αυτά τροφοδοσία κλπ. Αλλά κατόπιν άρχισαν να επεμβαίνουν γενικότερα στο ζήτημα της απεργίας. Από τα μέλη της ΚΑΕ μόνο ο Π.Β., γραμματέας τότες των υφαντουργιών αντέδρασε στις επεμβάσεις των Βενιζελικών βουλευτών. Όταν το ζήτημα ήλθε στις κλαδικές απεργιακές επιτροπές αντέδρασαν στους τσαγκαράδες οι σύντροφοι Γιάννης Ταμτάκος και Κώστας Κωσταντόπουλος, για τις παρεμβάσεις.

Η γενική πανελλαδική απεργία που είχαν υποσχεθεί να κηρύξουν οι δύο συνομοσπονδίες, ύστερα από εσκεμμένες παρελκιστικές διαπραγματεύσεις πάνω από μια εβδομάδα, είχε στο τέλος μηδαμινά αποτελέσματα. Η κατάσταση στο μεταξύ με την πάροδο των ημερών είχε ξεθυμάνει και η αποτυχία της ήταν αναμενόμενη. Ο στρατηγός Ζέπος αφού είδε ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τον στρατό της Θεσσαλονίκης (οι χωροφύλακες ήταν πανικόβλητοι και κλεισμένοι στα αστυνομικά τμήματα) άρχισε να δίνει υποσχέσεις πως όλα τα ζητήματα των εργατών θα ικανοποιηθούν. Τα θύματα και οι οικογένειες τους θα αποζημιωθούν, οι δε ένοχοι θα τιμωρηθούν και πολλά άλλα. Οι αρχηγοί των εργατών, ο αξιωματικός βουλευτής του ΚΚΕ

Μιχ. Σινάκος, ο Απόστ. Κρόζος και ο Σταυρίδης, που ήταν συντηρητικοί, κάμουν δεκτές τις υποσχέσεις του στρατηγού Ζέπου και καλούν τους εργάτες να δώσουν εμπιστοσύνη στον "λόγο τιμής" ενός ανώτατου αξιωματικού και να πάνε ήσυχα στα σπίτια τους. Έτσι κατέληξε και κατάρρευσε προδομένη μια μεγαλιώδης εξέγερση. Την άλλη μέρα αντί να ικανοποιηθούν τα ζητήματα των εργατών και να αποζημιωθούν οι οικογένειες των θυμάτων, η κυβέρνηση μετέφερε από την Λάρισα νέο στρατό και ιππικό της εμπιστοσύνης της. Επίσης το λιμάνι της Θεσσαλονίκης γέμισε από πολεμικά πλοία, η πόλη τώρα στρατοκρατείται, αρχίζουν οι συλλήψεις και οι σταλινικοί με προκήρυξη τους καταγγέλλουν τον στρατηγό Ζέπο που δεν κράτησε τον λόγο της στρατιωτικής του "τιμής". (Τώρα για τους αντιπροσώπους της ΟΚΔΕ σ' αυτά που έγραψε ο Πουλιόπουλος ότι στην Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή δεν ήταν κανένας, δεν είναι αλήθεια: συμμετείχε ο Π.Β., μέλος της ΚΔΕΕ του Στίνα, από την ΟΚΔΕ ήταν σε μια κλαδική επιτροπή μόνο ο Πανατζής κι ο Γιαν. Ταμτάκος και ο Κ. Κωσταντόπουλος, μέλη των διοικητικών συμβουλίων στις κλαδικές επιτροπές. Ανάμεσα στους 50 κατηγορούμενους που είχε εκδοθεί ένταλμα σύλληψης ως υπεύθυνους για τα γεγονότα ήταν ο Γιαν. Ταμτάκος κι ο Πανατζής, αλλά με την κήρυξη της δικτατορίας είχαν όλοι οι κατηγορούμενοι συλληφθεί, έτσι η δίκη δεν έγινε ουσιαστική. Τελικά γεγονός είναι πως τον Πουλιόπουλο δεν τον είδαμε καθόλου (δεν ήλθε στην Θεσσαλονίκη όπως ισχυρίζεται στα γραπτά του) αυτές τις ημέρες.

Ετσι με την δικτατορία και με τον νόμο του ιδιώνυμου που είχε ψηφίσει ο Βενιζέλος με τα κοπέλια του, τους υπουργούς του, Παπανδρέου τότες της παιδείας, Ρέντη, Σοφούλη κλπ, συνέχισαν να λειτουργούν οι επιτροπές Ασφαλείας και επί δικτατορίας Μεταξά, εκτόπιζαν χωρίς να υπάρχει συγκεκριμένη κατηγορία παρά μόνο η συνδικαλιστική δράση, κάθε συνδικαλιστικό στοιχείο που ενοχλούσε την εργοδοσία.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1 Η δίκη ίσως έγινε τυπικά στις 15 Μαρτίου 1938 στην Εδεσσα και μας καταδίκασαν σε 5 χρόνια φυλάκιση χωρίς να εκτελεσθεί αφού είμασταν όλοι εξόριστοι.

ΜΑΗΣ 1985: ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΧΗΜΕΙΟΥ

ΠΕΜΠΤΗ ΩΡΑ 6.00: Στην πλατεία Εξαρχείων γίνεται συγκέντρωση ενάντια στην κρατική θηριωδία, ενάντια στην καταστολή των ένοπλων μισθοφόρων του κράτους. Ο αστυνομικός διευθυντής Χοχτούλας υπόσχεται με σαρκαστικό χαμόγελο πως θα ισοπεδώσει τους συγκεντρωμένους. Κινηγημένοι οι νεαροί διαδηλωτές, αφού τα ΜΑτ επιτίθενται βάναισα, καταφέρνουν και χώνονται στο Χημείο, ενώ άλλοι συλλαμβάνονται πάνω στην προσπάθεια τους να αμυνθούν. Στήνεται οδόφραγμα στην γωνία Ναυαρίνου και Μαυρομυχάλη. Μετά την ανακοίνωση των συλλήψεων, η α-

Ο Μποσινάκης απειλεί με εισβολή. Οι Αναρχικοί απαντούν πως αν οι μπάτσοι δοκιμάσουν να μπουν στο κτίριο θα το τινάξουν στον αέρα. Το μεσημέρι μοιράζονται προκηρύξεις για την ενήμερωση του κόσμου. **ΩΡΑ 6.00.** Ξεκινά πορεία απ' την Νομική σχολή που κατευθύνεται προς το Χημείο. Αφού περνά και δηλώνει συμπάρασταση στους καταληψίες. **ΩΡΑ 11.00.** Καταλαμβάνεται η Νομική σχολή και αμέσως η περιοχή αποκλείεται από τα ΜΑΤ. Η κατάληψη είναι ειρηνική και γίνεται προς συμπάρασταση των εγκλειστών του Χημείου. Σκοπός της είναι, εκτός από τα

ζουν τον πετροπόλεμο. Μιά μικρή ομάδα, βγαίνει έξω από το Χημείο και καίει μια κλούβα. Ξαναγυρίζει άθικτη. Εγκαθίσταται μικροφωνική. Στα Εξαρχεία μαζεύεται κόσμος. Τα ΜΑΤ τους επιτίθενται και ο κόσμος αντιστέκεται. Στήνονται οδοφράγματα και καίγεται μια κλούβα στην Τσιτσα. Ακολουθούν συλλήψεις και ξυλοδαρμοί. Η Αθήνα βρίσκεται υπό κατοχή.

ΚΥΡΙΑΚΗ: Αποχωρούν 25 άτομα. Αποφασίζεται πορεία. 150 άτομα που ξεκινούν από τα Προπύλαια συναντούν 800-1000 στα Εξαρχεία. Η πορεία περνάει από την Πατησίων και την Ομόνοια και γυρνάει στα Εξαρχεία. Τα συνθήματα της πορείας αφορούν το νεκρό της Πέμπτης όσο και την κρατική καταστολή. Ο κόσμος αρχίζει να διαλύεται και τα ΜΑΤ βρίσκουν ευκαιρία να την πέσουν. Αρχίζουν συγκρούσεις που επεκτείνονται μέχρι την Βικτώρια, την Μαυρομυχάλη και το πεδίο του Αρεως. Τα ΜΑΤ πυροβολούν, τραυματίζεται ένας σύντροφος και μία κοπέλα από πέτρα.

ΔΕΥΤΕΡΑ: Οι πολυορκημένοι ξεκούραστοι παίζουν ποδόσφαιρο έξω από τα οδοφράγματα. Αποφασίζεται να λυθεί η κατάληψη και οι καταληψίες να ενωθούν με πορεία που θα περάσει απ' τη γωνία Ακαδημίας και Μαυρομυχάλη. Η πορεία και το τέλος της κατάληψης ξεκινούν απ' την απόφαση του ανακριτή να ελευθεροθούν οι 14 κρατούμενοι. Στις 7 το απόγευμα μαζεύονται 3000-4000 άτομα. Ξεκινά η πορεία με 3500 - 4000 άτομα, που κατακλύζει το κέντρο της Αθήνας με συνθήματα νίκης. Φτάνει στην γωνία Ακαδημίας και Μαυρομυχάλη και περιμένει. Γίνονται μεγάλες αλυσίδες που φτάνουν χόνδρες διαφυγής. Οι εγκλειστοί ενώνονται με την πορεία. Ξεκινούν πάλι όλοι μαζί. "Αυτή η νίκη είναι του Χημείου", "Είμαστε τρελοί, είμαστε ευτυχισμένοι". Η πορεία καταλήγει στα Εξαρχεία.

ΤΡΙΤΗ: Το απόγευμα ο κόσμος δηλώνει μαζικά την αντίθεση του στην κρατική καταστολή, με μία πορεία όπου το μπλόκ των αναρχικών αριθμεί 4000 κόσμο, ενώ ακολουθούν 1500 αριστεριστές.

τυπη άμυνα παίρνει την μορφή κατάληψης, με αίτημα την απελευθέρωση των συλληφθέντων. **ΩΡΑ 1.00.** Οι χαφιέδες και τα ΜΑΤ χρησιμοποιούν τον πετροβολισμό του Χημείου, ξηλοκοπούν δημοσιογράφους και δικηγόρους, συλλαβάνουν όποιον τους θυμίζει αναρχικό. **ΩΡΑ 2.00.** Ομάδες ακροδεξιών πλάι πλάι στους μπάτσους επιτίθενται στο Χημείο. Αυτό συνεχίζεται ως τα ξημερώματα. 10 άνδρες των ΜΕΑ, μέσα σε μία κλούβα χτυπούν αλύπητα έναν νεαρό. Λέγεται πως ο νεαρός είναι ο νεκρός του Χημείου.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΙ: Αρχίζουν διαπραγματεύσεις που δεν φέρνουν αποτέλεσμα. Οι καταληψίες είναι αποφασισμένοι να μείνουν μέσα, αν δεν απελευθερωθούν οι συλληφθέντες.

βασικά αιτήματα, να γενικεύσει τον αγώνα ενάντια στην κρατική καταστολή. Την ίδια ώρα στην Θεσσαλονίκη καταλαμβάνεται η Θεολογική σχολή.

ΣΑΒΒΑΤΟ: Το πρωί βρίσκει την Αθήνα αστυνομικοκρατούμενη. Κάθε γωνία και μία κλούβα. Τα παιδιά του Χημείου βρίσκονται σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση, αποκλεισμένοι ερμητικά και πεινασμένοι, αφού είναι αδύνατο να φτάσει βοήθεια. Γύρω στις 4 λύνεται ο κλειός για 2 ώρες, ευκαιρία για ανασυγκρότηση. Στις 8.00 λύνεται η κατάληψη της Νομικής και αρχίζει σκληρότερος αποκλεισμός του Χημείου. Ελαττώνεται το νερό, κόβεται το τηλέφωνο, απαγορεύεται να πλησιάσουν ασθενοφόρα για να παραλάβουν τραυματίες. Παρακρατικοί και χαφιέδες συνεχί-

8 ΜΑΗ 1945 Καταστολή της λαϊκής εξέγερσης στο Αλγέρι. Οι Γάλλοι σκοτώνουν 45.000 Αλγερινούς.

9 ΜΑΗ 1936 Δώδεκα εργάτες νεκροί σε συμπλοκές απεργών με την αστυνομία. Ο στρατός καταλαμβάνει την πόλη της Θεσσαλονίκης.

9 ΜΑΗ 1976 Η Ουλρίκε Μάινχοφ δολοφονείται στο κελί της.

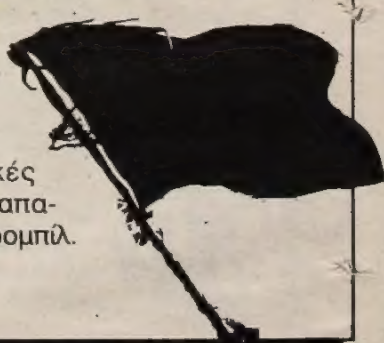
9 ΜΑΗ 1978 Εκτελείται ο Άλντο Μόρο από τις Ερυθρές Ταξιαρχίες.

9 ΜΑΗ 1985 Κατάληψη του Χημείου από αναρχικούς.

10 ΜΑΗ 1968 "Κομμούνια της 10 Μάη". Οι μεγαλύτερες συμπλοκές του Παρισινού Μάη.

11 ΜΑΗ 1878 Ο Μαξ Χέντελ αποπειράται να δολοφονήσει στο Βερολίνο τον Γουλιέλμο Α'.

12 ΜΑΗ 1986 Συμπλοκές στην Αθήνα μετά από απαγόρευση πορείας για το Τσερομπιλ. Πενήντα συλλήψεις.

Μαρτυρία από τα κολαστήρια των φυλακών

ΠΟΛΟΙ μιλάνε (και φυσικά τα κοινομάνε) για τις "απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης στην ψυχιατρική κλινική Κορυδαλλού αλλά κανείς δε λέει συγκεκριμένα πράγματα και αυτό που ξεχνάνε κάθε φορά είναι το γεγονός της "καθήλωσης" και της απομόνωσης.

Όταν είσαι μέσα στη φυλακή, για να σε σπάσουν και να σε έχουνε πιόνι του συστήματος τους, σε κλείνουν στην απομόνωση ή στην καθήλωση, κάθε φορά που δε συμβιβάζονται με τις διαταγές τους.

Απομόνωση είναι να σε κλείνουν σε ένα δωμάτιο, σε ένα κουτί ενάμιση επί ενάμιση, (εκτός από την Κέρκυρα που το κουτί έχει σχήμα καμπάνας- δηλαδή χωρίς γωνίες) τελείως μόνο σου για μέρες ή και βδομάδες, χωρίς επαφή με κανένα, ούτε δικηγόρους, ούτε επισκεπτήρια, ούτε κάπνισμα σου επιτρέπουν, ούτε τίποτα. Το μόνο που ακούς είναι οι βρισιές των δεσμοφυλάκων και το μόνο που βλέπεις είναι οι τέσσερις τοίχοι. Κάποιες φορές σου επιτρέπουν να φοράς και παντελόνι ειδικά ελάσας με το σλιπ γιατί φοβούνται λέει μην αυτοκτονήσεις ενώ δεν υπάρχουν μπάρες η τίποτα άλλο έστω και να σε βοηθήσει να κρεμαστείς ή να αυτοκτονήσεις. Κουβέρτα ή τίποτα άλλο για να κοιμηθείς δεν σου δίνουν, το καλοκαίρι κλείνουν τον εξαερισμό για πιο πολύ ζέστη το χειμώνα τον ανοίγουν για να δροσί- ζεσαι... Μια 200ρα λάμπα είναι όλη μέρα κι όλη νύχτα ανοιχτή, ενώ καθόλου φυσικό φως δεν υπάρχει. Στο κουτί υπάρχουν δύο πόρτες έτσι ώστε όταν έρχονται για να σε δειρούν να μην ξέρεις από που θα μπειν και να μην μπορέσεις να αμυνθείς. Οι πόρτες είναι πάντα καλοαδωμένες για να μην ακούγονται (αντίθετα με όλες τις άλλες πόρτες στη φυλακή) και όταν σε βαράνε είναι η μόνη φορά που σβήνει η λάμπα. Σου κάνουν όμως και μπάνιο... η πόρτα ανοίγει και εμφανίζεται η μάνικα που σου ρίχνει νερό με πίεση, σαπουνί βέβαια δε σου δίνουν. Το φαγητό στο ρίνουν χύμα σε μια πλαστική καράβα χωρίς καθόλου κουταλοπίρουνα. Μια φορά την ημέρα σου ανοίγουν για να πας τουαλέτα (χωρίς καθόλου κλωδάχαρτο), αν τώρα θέλεις να ξαναπάς πρόβλημα σου... Αν κατουρήσεις ή χέσεις στο κουτί τότε εξασφάλισες ένα ακόμα καλό χέρι ξύλο γιατί βαριούνται να καθαρίσουν (σε

αυτά τα γουρούνια αρέσει να κυλούνται μόνο στα δικά τους σκατά). Να σκεφτεί κανείς πως υπάρχουν άτομα που έμειναν στην απομόνωση για μήνες ολόκληρους όπως ο Γιάννης Πετρόπουλος.

Στο ψυχιατρείο όμως υπάρχει και η καθήλωση. Σε αυτή σου κλειδώνουν χέρια και πόδια ανοιχτά, σε ένα τσιμεντένιο κρεβάτι. Μέχρι πριν λίγα χρόνια σε κλειδώνανε στον τοίχο. Τελευταία έχουν γίνει ανθρωπιστές... Τα ηλεκτροσόκ τα έχουν σταματήσει στον Κορυδαλλό και όποτε θέλουν κάτι τέτοιο σε πάνε στο Δαφνί. Το κρεβάτι της καθήλωσης είναι γύρω στα δυόμισι μέτρα και έχει μια τρύπα στη μέση για να χέσεις (το κατούρημα δεν προβλέπεται). Σου δίνουν όμως και να διαλέξεις: καθήλωση με ρούχα ή γυμνός δηλαδή ή παγωμένος ή χεσμένος. Εκεί σε κρατάνε από τρεις - τέσσερις μέρες και πάνω. Για να φάς σου λύνουν το ένα χέρι μπορείς έτσι και να ταίξεις και τα ποντίκια ώστε να μη δοκιμάσουν εσένα. Το δωμάτιο είναι σκοτεινό και υπάρχει μόνο ένα φως στον διάδρομο ενώ θόρυβοι και σκιές εμφανίζονται από το πουθενά. Σε πλακώνουν με Αλομπερτίν σε μεγάλες δόσεις και με μορφή ένεσης (αυτό χτυπάει το νευρικό σύστημα, σφίγγουν και τεντώνουν οι μυς του σώματος συγχρόνως).

Εκτός από αυτά υπάρχουν και τα χάπια: Υπνοστεντόν που σε κοιμίζουν και κυκλοφορεί σαν ρομπότ. Ακινετονό για να μην μπορείς να σταθείς σε ένα σημείο χωρίς όμως να σε σπιντάρουν. Για τους ρουφιάνους και τους λεφτάδες υπάρχουν τα στεντόν που είναι πολύ ελαφριά ηρεμιστικά. Είναι υποχρεωτικό να πάρεις τα χάπια με τις χούφτες αλλιώς σε περιμένει απομόνωση ή καθήλωση ή αν είσαι τυχερός ένεση που σου κάνει ο αρχιφύλακας. Για να μην αισθάνεσαι όμως μοναξιά υπάρχουν και γιατροί που σου κάνουν συμπαράσταση κατεβάζοντας κι αυτοί χάπια με τις χούφτες. Ο ψυχίατρος Σπυριδούλου ήταν μια τέτοια περίπτωση. Τελικά είπαν ότι ψόφησε από καρδιακή προσβολή. Οι συνταγές για τα χάπια γράφονται πάντα με επιστημονικό τρόπο: δηλαδή αν έχεις λεφτά διαλέγεις τι θέλεις να σου δώσουν αλλιώς ότι σου τύχει. Τα λεφτά όμως κάνουν κι άλλα πράγματα. Με κάποια εκατομμύρια (ανάλογα με τι ποινή έχεις φάει) σε

δύο μήνες έχεις βγει από το Δαφνί με χαρτί τρελού και "ακαταλόγιστο"... Ετσι λειτουργεί περιληπτικά το ψυχιατρείο του Κορυδαλλού.

Και πάμε λίγο στις άλλες σουίτες. Στη Λάρισα με το που σκάς μέσα αρχίζουν οι τσαμπουκάδες από τους φύλακες. Αν αντιδράσεις έστω και να φωνάξεις τις τρώς για τα καλά και σε ρίχνουν απομόνωση. Υπάρχει τρομερή υγρασία και βρώμα. και ολόκληρες πολιτείες από ποντίκια και κατσαρίδες.

Η Κέρκυρα παλιά ήταν εξορία. Ξύλα και βασανιστήρια ως συνήθως είναι όμως πιο καθαρά. Φρικάρεις όμως πολύ άσχημα γιατί πουθενά δε βρίσκεις γωνίες. Όλο το κτίριο είναι στρογγυλό και τα πάντα μέσα έχουν αυτή τη λογική. Στο τέλος χάνεις την αίσθηση της απόστασης. Προτιμότερες οι κατσαρίδες.

Αν εργάζεσαι στη φυλακή μειώνεται η ποινή. Αυτό βέβαια δεν ισχύει για όλους. Τις πιο πολλές φορές το προνόμιο το έχουν οι καλοί ρουφιάνοι και οι λεφτάδες, όπως και γι' αυτούς είναι συνήθως και οι πενταήμερες άδειες εξόδου για να μπορούν να δραπετεύσουν με την ησυχία τους.

Υπάρχουν όμως και τα εμπόρια. Όπως πχ τα τσιγάρα. Αυτά απαγορεύεται (όπως και καθετί πακεταρισμένο που αγοράζεται από μαγαζί) να στα φέρνουν στο επισκεπτήριο. Υπάρχει γι' αυτά το σούπερ μάρκετ της φυλακής. Κάνεις μια λίστα και σε δυο - τρεις μέρες στα φέρνει ο αρχιφύλακας. Ανάλογα όμως με τη φυλακή. Γιατί σε κάποιες άλλες φυλακές ο μπακάλης είναι ο αρχιρουφιάνος. Τα τσιγάρα και όλα τα υπόλοιπα τα αγοράζουν χοντρικά. Υπάρχει και ένα ΚΨΜ του οποίου βέβαια τα κέρδη από μυστήριο εξαφανίζονται... όπως το ίδιο εξαφανίζονται και ότι στέλνεται από φιланθρωπίες

για τους φυλακισμένους. Μαντέψτε που πηγαίνουν...

Τελευταία έγινε μια εξέγερση στο ψυχιατρικό του Κορυδαλλού που εδώ και πολλά χρόνια ετοιμάζονταν κι ως προσπαθούν τώρα να τα φορτώσουν στον Παπαδόπουλο. Ακούστηκαν πολλά φέματα γι' αυτή την εξέγερση. Είπαν πχ ότι ισοβίτης κρατούμενος ξυλοκοπήθηκε από συγκατοικημένο του. Η αλήθεια είναι ότι το λιάνισαν ΕΚΑΜίτες και φύλακες γιατί τράβηξε γερό κουπί στην εξέγερση. Ακόμα οι κρατούμενοι που πήραν μέρος κατέληξαν στα κάτεργα της Λάρισας και της Κέρκυρας.

Φυσικά όλη η αλήθεια δεν μπορεί να βγει στη φόρα. Όταν φύγουν οι κάμερες και οι "ανθρωπιστές" οι φυ-

λακισμένοι που ανοίγουν το στόμα τους θα έχουν να κάνουν με το κράτος. Ανελέητο ξύλο, μεταγωγή, απομόνωση και μπορεί να τους ρίξουν στο ψυχιατρείο για καμιά καθήλωση. Αν τό 'χεις παρακάνει μπορεί να καταλήξεις και φυτό από τα χημικά που θα σε ποτίσουν. Ποιος να τολμήσει να μιλήσει;

Αλλά να μην κοιμούνται ήσυχoi. Αυτά που τραβεί ο κόσμος στις φυλακές δεν πρόκειται να τα ξεχάσει. Να προσέξουν μόνο μη γυρίσουν τα πράγματα μέσα ή έξω από τις φυλακές γιατί τότε να το ξέρουν θα καθλωθούν όλοι τους δυο μέτρα κάτω από το χώμα...

ΚΑΝΑΔΟΣ

Καταγγελία

ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑ 17 ΑΠΡΙΛΗ και ενώ πήγαινα στην Ευελπίδων για να συμπαρασταθώ στους 4 διωκόμενους, ύστερα από τα επεισόδια της Παρασκευής, δέχθηκα την επίθεση μιας διμοιρίας ένστολων δολοφόνων.

Συγκεκριμένα περπατούσα στην οδό Μαυροματαίων το πρωί και στο απέναντι πεζοδρόμιο ήταν μια κλούβα. Μόλις με βλέπουν αρχίζουν να κατευθύνονται γρήγορα προς το μέρος μου φράζοντας μου τον δρόμο.

Ο αρχηγός της διμοιρίας μου λέει, αφού βλέπει την ταυτότητα μου, "κωλόπαιδο, έχεις συλληφθεί και παλαιότερα, ήσουν στα επεισόδια ε;" και τότε 3-4 αρχίζουν να με χτυπούν με γροθιές στο πρόσωπο και στο κεφάλι, ενώ οι άλλοι είχαν κάνει κύκλο γύρω μου.

Συνεχίζουν να με απειλούν λέγοντας μου "τσολάνι, εδώ θα πεθάνεις" και "θα σας λιώσουμε σκουλήκια". Στο τέλος και ενώ το πρόσωπο μου ήταν γεμάτο αίματα μου λένε "τώρα πήγαινε στην Ευελπίδων".

Επίσης τον τελευταίο καιρό στη Λαμία, όπου τα τρία τελευταία χρόνια έδινα παρόν στο Α.Τ. (λόγω της σύλληψής μου για τα επεισόδια το Μάη του 1990 ενάντια στην επίσκεψη στην Ελλάδα του Ντε Κλέρκ), η ασφάλεια προσπαθεί να με μπλέξει σε κλοπές που έχουν γίνει τον τελευταίο καιρό στην περιοχή της Λαμίας. Έχουν έρθει κάποιες φορές σπίτι μου ρωτώντας τους γονείς μου για το που βρίσκομαι και να περάσω από εκεί. Δύο παλιούς γνωστούς που πιάστηκαν για μια κλοπή, τους πιέζουν συνεχώς να πουν ότι βρισκόμουν μαζί τους.

Το ΠΑΣΟΚ έχοντας την συναίνεση όλων των υπόλοιπων κομμάτων και φορέων εξουσίας, καθώς και των κορακιών των ΜΜΕ, επιβάλλει ένα κλίμα γενικευμένης τρομοκρατίας εξαπολύοντας τις ορδές των ένστολων γουρουνιών του μαζί με τα διάφορα ανεγκέφαλα φασιστοειδή και προσπαθώντας να στήσει καινούριες σκευωρίες, προσπαθεί να πλήξει ριζικά οποιοδήποτε κοινωνικό κομμάτι αντιτίκεται στις επιλογές

του. Όλους αυτούς που φτύνουν κατάμουτρα την κοινωνική γαλήνη και νομιμότητα, τον εκσυγχρονισμό και τις προσπάθειες αναδιάρθρωσης του ελληνικού κεφαλαίου.

Απέναντι σ' αυτό το κλίμα γενικευμένης τρομοκρατίας πρέπει να αντιπαραθέσουμε μια γενικευμένη αντίσταση, απεγκλωβισμό από ρεφορμιστικές πρακτικές, μαζί με έναν ανατρεπτικό κριτικό λόγο. Να προωθήσουμε τον κοινωνικό και ταξικό πόλεμο παντού, σ' όλες τις πτυχές της καθημερινότητας.

Να εφεύρουμε ξανά μια ανατρεπτική επικοινωνία ενάντια σ' όλους αυτούς που καταστέλλουν τις επιθυμίες μας και το πάθος μας για ζωή.

Να σταθούμε αλληλέγγυοι σε όλα τα κομμάτια της κοινωνίας που υφίστανται την εκμετάλλευση, την καταστολή και τον ρατσισμό.

Όσο για τη διμοιρία που με χτύπησε, έχει ο καιρός γυρίσματα.

ΘΑ ΜΕ ΒΡΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΗΣ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΡΙΒΑΣ

Υ.Γ. "ΑΛΦΑ": Το κείμενο του συντρόφου μας είχε έλθει αρκετά πιο πριν από την έκδοσή του προηγούμενου φύλλου και σίγουρα χάνει την αμεσότητά του με τη δημοσίευσή τώρα, ακριβώς γιατί συνδέεται με το κλίμα που διαμορφώθηκε από τον τραυματισμό του Γιάννη Σταθόπουλου και τα γεγονότα της αντιφασιστικής πορείας. Δεν ήταν η μόνη παράλειψη. Στο προηγούμενο φύλλο δεν μπήκε και το κείμενο των συντρόφων από τη Θεσσαλονίκη με τις κινητοποιήσεις που έγιναν εκεί, την κατάληψη της Θεολογικής και τις συγκρούσεις που επακολούθησαν.

Αυτές και όσες παραλείψεις έγιναν στο παρελθόν και όσες πιθανόν να ακολουθήσουν στο μέλλον σχετίζονται με την μεγάλη πίεση που ασκείται πάνω στην τεχνική ομάδα για την έκδοσή αυτού του εβδομαδιαίου εντύπου. Με δύο λόγια, πολλές φορές απλά τα χάνουμε (τα κείμενα, το μυαλό μας και τα νεύρα μας). Ζητάμε συγγνώμη και επιπλέον την κατανόηση των συντρόφων - στο παρόν και στο μέλλον!

ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ ΣΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑ;

Μετά την απαράδεκτη και καθ' όλα μη νόμιμη σύλληψη και φυλάκιση του Κυριάκου Μοίρα (αποφυλακίστηκε πρόσφατα από τις δικαστικές αρχές) ένα άλλο συμβάν έρχεται να καταδείξει πως κάτι γίνεται στην Αίγινα το τελευταίο θμνη. Από τότε δηλαδή που πήγε στο νησί ο τελευταίος διοικητής του αστυνομικού τμήματος.

Ο εν λόγω "κύριος" τη Μεγάλη Παρασκευή 21-4-95 πήρε από το καφενείο που καθόταν το Θόδωρο Τσουβαλάκη για δήθεν εξακρίβωση στοιχείων. Το Θόδωρο τον ξέρουν όλοι στο νησί καθώς πηγαίνει πολύ συχνά και τα τελευταία χρόνια φιλοξενείται στο σπίτι του αδερφού του που μένει μόνιμα εκεί. Τα πράγματα στην επαρχία είναι διαφορετικά, δε χρειάζεται να πας στο αστυνομικό τμήμα για εξακρίβωση στοιχείων, αφού όλοι σε ξέρουν και τους ξέρεις. Η ιστορία όμως δεν τελειώνει εδώ: μετά την εξακρίβωση των στοιχείων ο αρχιμπάσος διατάζει έρευνα στο σπίτι του αδελφού του Αργύρη Τσουβαλάκη, χωρίς βέβαια άδεια από την εισαγγελική αρχή. Κατά τη διάρκεια της έρευνας, κι ενώ έψαχναν στο υπόγειο, ο αρχιμπάσος λέει στο Θόδωρο "εδώ θα πεθάνεις πούστη". Δε βρήκαν τίποτα βέβαια, και τι να έβρισκαν άλλωστε;

Στον εν λόγω "κύριο" κατατέθηκε μήνυση από τον Αργύρη Τσουβαλάκη.

Δεν ξέρουμε την έκβαση της δίκης, αλλά κάτι τέτοιους τύπους δεν πρέπει να τους αφήνουμε να αλωνίζουν.

Γ.Κ.

